

หนังสือเพลงคร่ำครวญ

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊บติสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊บติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวอี้, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือเพลงคร่ำครวญ

บทนำสู่หนังสือเพลงคร่ำครวญ: ผู้เขียนหนังสือเพลงคร่ำครวญแน่นอนว่าคือ เยเรมีย์ และถูกเขียน โดยเขาหลังจากการล่มสลายของเยรูซาเล็มแก่บาบิโลนในประมาณปี 586 ก่อน ค.ศ. ในหนังสือเล่มนี้เยเรมีย์ให้รายละเอียดเกี่ยวกับสภาพอันน่าเศร้าของเยรูซาเล็มหลังจากการพิพากษาของพระเจ้าที่เกิดกับกรุงนั้น หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยห้าบทและแต่ละบทเป็นเพลงคร่ำครวญเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้า

ภาพรวมของเพลงคร่ำครวญ 1: บทแรกของเพลงคร่ำครวญให้รายละเอียดถึงสภาพอันน่าสังเวชของเยรูซาเล็มและผลที่ตามมาอันสาสมของความบาปทั้งหลายของมันในข้อ 1-11 จากนั้นเยรูซาเล็มถูกแสดงให้เห็นในฐานะผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกเป็นเชลยซึ่งคร่ำครวญสถานการณ์ของตนและแสวงหาพระเมตตาของพระเจ้าในข้อ 12-22 บทนี้เรียงตามลำดับตัวอักษร นั่นคือแต่ละข้อขึ้นต้นด้วยตัวอักษรฮีบรูที่เรียงลำดับติดต่อกัน รูปแบบนี้ดำเนินต่อไปจนจบหนังสือเล่มนี้

พลค 1:1-2 กรุงที่คับคั่งด้วยพลเมืองมาอ้างว้างอยู่ได้หนอ กรุงที่รุ่งเรืองอยู่ท่ามกลางประชาชาติมากมายเป็นดังหญิงม่ายหนอ กรุงที่เป็นดังเจ้าหญิงท่ามกลางเมืองทั้งหลายก็กลับเป็นเมืองขึ้นเขาไป เยเรมีย์ได้เห็นกับตาถึงความพินาศของเยรูซาเล็ม โดยคนบาบิโลนพระเจ้าได้ตรัสผ่านทางเขาเป็นเวลาอย่างน้อยยี่สิบปี โดยเตือนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นแก่เยรูซาเล็มบัดนี้มันได้เกิดขึ้นจริงแล้ว แม้เยเรมีย์รู้ว่าเยรูซาเล็มสมควรได้รับการพิพากษาซึ่งตกแก่มันแล้ว กระนั้นมันก็ทำให้เขาใจสลายที่ได้เห็นกรุงของเขาถูกทำลาย เขาจึงร้องออกมาด้วยความสิ้นหวัง โดยถามอย่างมีสำนวนโวหารว่ากรุงหนึ่งซึ่งเคยมีประชากรอยู่เต็มบัดนี้กลับว่างเปล่าเสียแล้ว เธอ

ซึ่งเคยเป็นนครหลวงแห่งประชาชาติของเขาบัดนี้กลับเป็นเหมือนหญิงม่ายคนหนึ่ง เธอซึ่งเคยยิ่งใหญ่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายบัดนี้กลับเป็นเหมือนทาสคนหนึ่ง

2 กรงนั้นรำไห้สะอื้นในราตรีกาล และน้ำตาของเธอก็อาบแก้ม เธอจะหาใครท่ามกลางคนที่รักเธอให้มาปลอบเธอก็หาไม่พบ บรรดาพวกเพื่อนของเธอสิ้นทุกคนได้ทรยศต่อเธอ เขาทั้งปวงกลับเป็นศัตรูของเธอ ครั้นแสดงภาพเยรูซาเล็มว่าเป็นเหมือนหญิงคนหนึ่งทีโสโกเสร์รา เยเรมีย์พรรณนาถึงเธอว่าร้องไห้อย่างขมขื่นในตอนกลางคืน เยรูซาเล็มซึ่งเป็นเหมือนหญิงเล่นชู้คนหนึ่งได้ประพฤติดัวไม่สัตย์ซื่อ เธอได้ 'วิ่งไปทั่ว' กับพระอื่นๆ (นั่นคือ คนรักทั้งหลาย) บัดนี้ในยามที่ถูกทิ้งร้าง บรรดา 'คนรัก' และ 'เพื่อนๆ' ของเธอต่างทอดทิ้งเธอไป อันที่จริงพวกเขาได้กลับมาเล่นงานเธอด้วยซ้ำ

พลค 1:3 ยูดาห์ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ได้รับความทุกข์ใจ ต้องทำงานอย่างทาส เธอต้องพำนักอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เธอไม่พบที่หยุดพักสงบเลย บรรดาผู้ข่มเหงได้ไล่ทันเธอเมื่อเวลาเธอทุกข์ใจ ด้วยความโศกอาดูร ผู้พยากรณ์ท่านนี้เปลี่ยนจากคำเปรียบเปรยแบบบทกวีเป็นการพูดตรงๆ ยูดาห์ได้ตกไปเป็นเชลยเพราะความบาปทั้งหลายของเธอในการกดขี่และบีบบังคับพวกพี่น้องให้เป็นทาส บัดนี้ยูดาห์ถูกทำให้กระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติและไม่ได้หยุดพักเลย คนเหล่านั้นที่ได้ไล่ล่ายูดาห์ดักจับเธอได้ในที่สุดในที่แคบแห่งหนึ่ง ภาพเปรียบเทียบชัดเจน ความบาปของยูดาห์ได้ตามทันเธอแล้ว ความรกร้างว่างเปล่าที่ใกล้จะมาก็คือผลลัพธ์ของมัน

พลค 1:4-6 ถนนหนทางที่เข้าเมืองศิโยนก็คร่ำครวญอยู่ เพราะไม่มีผู้ใดเดินทางไปในงานเทศกาลที่เคร่งครัดทั้งหลายนั้น บรรดาประตูเมืองของเธอก็รกร้างเสียแล้ว พวกบุโรหิตของเธอได้พากันถอนใจ สาวพรหมจารีทั้งหลายของเธอก็ต้องทนทุกข์ และตัวเธอเองก็ได้รับความขมขื่นยิ่งนัก ถนนหนทางที่เข้าเมืองศิโยน (นั่นคือ เยรูซาเล็ม) คร่ำครวญเพราะว่าบัดนี้พวกมันว่างเปล่าแล้ว ไม่มีใครเดินทางไปยังเยรูซาเล็มเพื่อร่วมงานเทศกาลเลี้ยงและวันศักดิ์สิทธิ์ต่างๆของเธอแล้ว บรรดาประตูเมืองที่สวयงามและใหญ่โตที่เปิดเข้าสู่เยรูซาเล็มบัดนี้ถูกทำลายเสียแล้ว

พวกปุโรหิตซึ่งเคยเดินทางไปยังเยรูซาเล็มทุกสัปดาห์ตามกองเวรของตนบัดนี้คร่ำครวญในการตกเป็นเชลย สาวพรหมจารีทั้งหลายแห่งยูดาห์ซึ่งเคยเดินทางไปยังศิโยนเพื่อร่วมงานเทศกาลพิเศษต่างๆก็ไม่มาอีกต่อไปแล้ว บัดนี้ทุกสิ่งคือความขมขื่น

5 พวกคู่อริของเธอกลายเป็นหัวหน้า พวกศัตรูของเธอได้จำเวรยิ่งขึ้น ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เธอทนทุกข์ เพราะความทรยศอันมหันต์ของเธอ ลูกเต้าทั้งหลายของเธอตกไปเป็นเชลยต่อหน้าคู่อริ เหล่าศัตรูของเยรูซาเล็ม (นั่นคือ คนบาบิโลน) บัดนี้เป็นหัวหน้าและจำเวรยิ่งขึ้น แต่ความจริงของเรื่องนี้ก็คือว่า พระเจ้าต่างหากทรงเป็นผู้ที่ได้ตีสอนประชาชนของพระองค์ เพราะการละเมิดอันนับไม่ถ้วนของพวกเขา บรรดาคนหนุ่มสาวของกรุงนั้นบัดนี้ตกไปเป็นเชลยแล้ว

6 และความโอดอาทรระการได้พรางไปจากธิดาแห่งศิโยนเสียแล้ว พวกเจ้านายของเธอก็กลับเป็นดวงฝูงกวางที่หาทุ่งหญ้าเลี้ยงชีวิตไม่ได้ และได้วิ่งบ้อแบ่หนีไปข้างหน้าผู้ไล่ติดตาม ธิดาแห่งศิโยนน่าจะหมายถึงรัฐยิว นั่น – อาณาจักรแห่งยูดาห์ ไม่มีความงามหรือสง่าราศีเหลืออยู่อีกเลย พวกเจ้านายแห่งยูดาห์เป็นเหมือนกวางที่อดอยาก พวกเขาหนีอย่างหมดแรงไปต่อหน้าบรรดาคนที่ไล่ล่าพวกเขา นั่นคือคนเคลเดีย

พลค 1:7-9 เยรูซาเล็มเมื่อตกอยู่ในยามทุกข์ใจและยามลำเค็ญก็ได้หวนระลึกถึงสิ่งประเสริฐที่ตนเคยมีในครั้งกระโน้น เมื่อพลเมืองของเธอตกอยู่ในมือของคู่อริ และหามีผู้ใดจะสงเคราะห์เธอไม่ พวกคู่อริเห็นเธอแล้วก็เยาะเย้ยวันสะบาโตทั้งหลายของเธอ ขณะยังมีอิสระเสรีและใช้ชีวิตอยู่ในความบาป เยรูซาเล็มมิได้สำนึกในพระพรต่างๆของเธอ แต่บัดนี้เมื่อตกเป็นเชลยแล้ว พวกยิวที่ถูกตีสอนก็ระลึกถึงความอุดมสมบูรณ์และพระพรที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเขา อย่างไรก็ตามบัดนี้มันสายเกินไปแล้ว เยรูซาเล็มได้ตกอยู่ในมือศัตรูและไม่มีผู้ใดมาช่วยเธอ พวกคนต่างชาติที่จับเธอมาเยาะเย้ยวันสะบาโตของพวกยิวเหมือนที่พวกเขาได้ทำมาตลอด แต่บัดนี้การเยาะเย้ยนั้นยิ่งสร้างความเจ็บปวดเป็นพิเศษ

8 เยรูซาเล็มได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง เหตุฉะนั้นเธอจึงถูกไล่ออก บรรดาคนที่เคยให้เกียรติเธอก็ลบล้างเธอ เพราะเหตุเขาทั้งหลายเห็นความเปลือยเปล่าของเธอ เธอเองได้ถอนใจยิ่งและหันหน้าของเธอไปเสีย วลีแรกอ่านตรงตัวได้ว่า ‘เยรูซาเล็มได้ทำบาปซ้อนบาป’ มีความบาปอยู่บนความบาปอีกที ดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ 5 เธอมีความผิดในเรื่อง “ความทรยศอันมหันต์ของเธอ” ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงเอาประชาชนของพระองค์ออกไปจากแผ่นดินของพวกเขาและในฐานะประชาชาติหนึ่ง บรรดาประชาชาติที่นับถือรูปเคารพซึ่งเคยเกี่ยวพาราสี เยรูซาเล็ม เช่น โมอับ อัมโมน และอียิปต์บัดนี้ก็เมินเฉยและดูหมิ่นเธอ เหมือนหญิงโสเภณีคนหนึ่งที่ได้เผยความเปลือยเปล่าของเธอแก่ชายคนหนึ่งแล้ว จากนั้นเขาก็หมั้นเบื้อเธอ เยรูซาเล็มได้ทำตัวเป็นหญิงโสเภณีแก่อิทธิพลต่างๆของรูปเคารพและ ‘ลูกค้า’ พวกเดียวกันนั้นบัดนี้ก็ดูหมิ่นเธอ บัดนี้เยรูซาเล็มถอนหายใจในความทุกข์โศกของเธอและหันไปเสียจากความบาปทั้งหลายในอดีตของเธอ เธอได้เรียนรู้บทเรียนอันแสนเจ็บปวดแล้วว่าความสำส่อนฝ่ายวิญญาณของเธอก่อให้เกิดผลที่ตามมาอันน่าขมขื่น

9 มลทินของเธอก็กว้างอยู่ในกระโปรงของเธอ และเธอหาได้คำนึงถึงอนาคตของเธอไม่ ดังนั้นเธอจึงได้เสื่อมทรามลงเร็วอย่างน่าใจหาย เธอก็ไม่มีผู้ใดจะเล้าโลม "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูได้พองตัวขึ้นแล้ว" ขณะกล่าวภาพเปรียบของข้อที่แล้วต่อไป พระเจ้าก็เปรียบเยรูซาเล็มว่าเป็นเหมือนกับ ‘ผู้หญิงข้างถนน’ ที่นำเวทนาคคนหนึ่งซึ่งไม่มีสุขอนามัย (นี้หมายถึงเลือดประจำเดือน) ความหมายก็คือว่า เยรูซาเล็มได้ลืมนึกไปแล้วว่าเธอได้ตกต่ำฝ่ายวิญญาณมาจากระดับไหน ทั้งในด้านศีลธรรมและเรื่องอื่น ดังนั้น การตกต่ำของเธอจึงเป็นเรื่องเหลือเชื่อ จากความสูงระดับที่เป็น ‘ภรรยา’ ของพระเยโฮวาห์ มาสู่การเป็นหญิงข้างถนนที่ทำตัวโสम्मและชั้นต่ำที่สุด บัดนี้เยรูซาเล็มไม่มีผู้ใดที่สงสารเธอเลย ในสภาพที่น่าเวทนานี้ ศิโยนร้องขอความช่วยเหลือต่อพระเยโฮวาห์ในที่สุด เธออ่อนวอนพระเจ้าที่เห็นห่างเธอไปแล้วให้มองดูความทุกข์ใจของเธอและการที่ศัตรูของเธอได้มีชัยเหนือเธอแล้ว

พลค 1:10-11 **พวกศัตรูได้ยื่นมือของเขายึดเอาบรรดาของประเสริฐของเธอ**

ด้วยเธอได้เห็นบรรดาประชาชนชาติบุกรุกเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเธอ คือคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามมิให้เข้ามาในชุมนุมชนของพระองค์ หลังจากบาบิโลน ได้มีชัยต่อเยรูซาเล็มแล้ว บรรดาของประเสริฐ ซึ่งอาจเป็นเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆของพระวิหารก็ถูกหอบไปและขโมยไปโดยกองทัพต่างชาติ บาบิโลนและพันธมิตรต่างๆ เช่น โมอับและอัมโมนได้ปล้นสะดมพระวิหาร พวกเขาได้ทำให้มันเป็นมลทิน โดยการท้าทายพระบัญชาของพระเจ้าที่ว่าพวกเขาไม่ควรเข้าไปในที่นั้น ดู พระราชบัญญัติ 23:1-3

11 บรรดาพลเมืองของเธอได้ถอนใจใหญ่ เขาทิ้งหลายเสาะหาอาหาร และพวกเขาได้เอาของประเสริฐของตัวออกแลกอาหารกิน เพื่อจะได้ประทังชีวิต "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงทอดพระเนตรและพิจารณา เพราะข้าพระองค์เป็นที่เหยียดหยามเสียแล้ว" นอกจากนี้ สภาพการณ์ต่างๆในเยรูซาเล็มตอนท้ายก็เลวร้าย ความอดอยากแพร่กระจายไปทั่ว ประชาชนครวญครางในความหิวของตน พวกเขาขายมรดกหรือของมีค่าใดก็ตามที่มีเหลืออยู่เพื่อซื้อขนมปังเล็กน้อยที่พวกเขาจะพอหาได้ เยรูซาเล็มซึ่งบัดนี้ตกเป็นเชลยร้องทูลต่อพระเจ้าในที่สุดให้พระองค์ทรงพิจารณาสถานการณ์อันเลวร้ายของพวกเขา พระเจ้าต้องทำให้เยรูซาเล็มและยูดาห์ตกต่ำลง ก่อนที่พวกเขาจะเงยหน้าขึ้นมองในที่สุด!

พลค 1:12-13 **"ดูก่อน ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่เกิดความรู้สึกอะไร**

บ้างหรือ ดูเถิด จงดูซิว่ามีความทุกข์อันใดบ้างใหม่ที่เหมือนความทุกข์ที่มาสู่ข้าพเจ้า เป็นความทุกข์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าในวันที่พระองค์ทรงกริ้วข้าพเจ้าอย่างเกรี้ยวกราดนั้น ขณะที่เยเรมีย์เดินไปตามท้องถนนที่รกร้างว่างเปล่าของกรุงเยรูซาเล็มที่ถูกทำลาย เขาก็กล่าวถึงกรุงนั้นราวกับว่าเขาเป็นบุคคลๆหนึ่ง ด้วยเสียงร้องไห้อย่าง โศกเศร้า กรุงบริสุทธิ์ในอดีตนี้ ร้องบอกบรรดาคนที่เดินผ่านไปมาให้พิจารณาสภาพที่เลวร้ายของเธอ พอถึงตอนนั้นพวกยิวที่เคยอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มก็กำลังตระหนกแล้วว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงตีสอนพวกเขาในความกริ้วของพระองค์และยอมรับเรื่องนี้ได้อย่างเปิดเผย

13 พระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาจากเบื้องบนให้เข้าไปเหนือกระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้า และเพลิงนั้นก็มิช้ชนะต่อกระดูกเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงกางตาข่ายไว้ดักเท้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องหันกลับ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าโดดเดี่ยว อ้างว้าง และอ่อนระอาตตลอดทั้งวัน เยรูซาเล็มจึงเปรียบว่าพระเจ้าได้ทรงใช้ไฟแห่งการพิพากษา เข้าไปในส่วนลึกแห่งกระดูกทั้งหลายของเธอและเอาชนะพวกมัน พระเจ้าทรงจับพวกเขาในความบาปของพวกเขาและบัดนี้พวกเขาก็รู้ตัวแล้ว หลังจากการล่มสลายอันน่าขมขื่นของ เยรูซาเล็ม พวกเขาวิงวอนรับในที่สุดว่าผู้ใดทรงตีสอนพวกเขาและเพราะเหตุใด

พลค 1:14-16 แยกแห่งการละเมิดทั้งหมดของข้าพเจ้าก็ถูกรวบเข้าโดยพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรวบมัดไว้ แอคนั้นรัดรีงรอบคอข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าถอยไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของเขาทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้ ด้วยคำพรรณนาอันที่มแทงจิตใจและเปี่ยมด้วยตำนานโศกนาฏกรรม เยรูซาเล็มที่ได้ตกต่ำลงแล้วพรรณนาว่าความบาปของมันได้นำมาซึ่งแยกแห่งความเป็นทาส ความบาปของพวกเขาเป็นเหมือนบังเหียนรอบคอของพวกเขา บัดนี้เยรูซาเล็มตระหนักแล้วว่าพระเจ้าของพวกเขาเองที่ทรงเป็นผู้เอาพลังกำลังของพวกเขาไปและมอบพวกเขาไว้ในมือศัตรูทั้งหลายของพวกเขา

15 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียบบรรดาผู้มีกำลังแข็งเกร่งของข้าพเจ้าไว้ใต้พระบาทท่ามกลางข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงเกณฑ์ชุมนุมชนเข้ามาต่อสู้อข้าพเจ้า เพื่อจะขี้นายฉกรรจ์ของข้าพเจ้าให้แหลกไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย่ำบุตรสาวพรหมจารีแห่งยูดาห์ ดังเหยียบผลองุ่นลงในบ่ออย่างองุ่น เยรูซาเล็มซึ่งเป็นเหมือนพวงองุ่นได้ถูกโยนลงไปในบ่ออย่างองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า โลหิตของเธอซึ่งเป็นเหมือนน้ำองุ่นจากบ่ออย่างองุ่นได้ถูกบีบออกมาแล้ว

16 เพราะเรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าจึงร้องไห้ นัยน์ตาของข้าพเจ้า เออ นัยน์ตาของข้าพเจ้ามีน้ำตาไหลลงมา เพราะผู้ปลอบโยนที่ควรจะปลอบประโลมใจข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจากข้าพเจ้า ลูกๆของข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยวอ้างว้าง เพราะพวกศัตรูได้ช้ชนะ" บัดนี้ครั้นถูกพิพากษาเพราะความบาปของเธอแล้ว เยรูซาเล็มที่ตกเป็นเชลยก็ร่ำไห้เพราะความบาปของเธอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้

ควรจะเป็นผู้ปลอบประโลมของเธอ ได้ทรงถอนพระองค์ออกไปไกลจากเธอแล้ว ยิ่งกว่านั้นลูกๆ ของเยรูซาเล็ม นั่นคือคนรุ่นต่อไปก็โศกเศร้าอย่างกว้างเช่นกัน เยรูซาเล็มจึงร้องไห้อย่างขมขื่น เพราะความบาปของเธอ พระเจ้าได้ทรงอนุญาตศัตรูของเธอให้มีชัยเหนือเธอแล้ว

พลค 1:17 เมืองศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออก แต่ก็ไม่มีใครที่เล้าโลมเธอได้ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระบัญชาเรื่องยาโคบว่า ให้พวกคู่อริล้อมยาโคบไว้ เยรูซาเล็มเป็นดังผู้หญิง เมื่อมีประจำเดือนท่ามกลางเขาทั้งหลาย แม้เยรูซาเล็ม (นั่นคือ ศิโยน) เหยียดมือของเธอออกเพื่อขอให้ใครสักคนช่วย ไม่มีผู้ใดยอมช่วยเหลือ พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาเหล่าปณิกษ์ของประชาชนของพระองค์ (นั่นคือ บาบิโลน) ให้ล้อมพวกเขาไว้ เยรูซาเล็มที่ถูกทำลายและพวงยิว เหล่านั้นถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับหญิงมีประจำเดือนคนหนึ่งต่อชนชาติอื่นๆ นั่นคือ เธอถูกถือว่าเป็นมลทินและถูกทุกคนรังเกียจ

พลค 1:18 "พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้กบฏต่อพระบัญชาของพระองค์ ดูก่อนบรรดาชนชาติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอท่านได้ฟังและขอมามองดูความทนทุกข์ของข้าพเจ้า สาวพรหมจารีของข้าพเจ้า และหนุ่มๆของข้าพเจ้าตกไปเป็นเชลยแล้ว บัดนี้ ถูกตีสอนและตกเป็นเชลยแล้ว เยรูซาเล็มยอมรับในที่สุดว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นฝ่ายถูก พระองค์ทรงชอบธรรมในการตีสอนพวกเขาเช่นนั้น เยรูซาเล็มยอมรับในที่สุดว่าเธอได้กบฏต่อพระบัญญัติต่างๆของพระเจ้าของเธอ เธอจึงร้องเรียกประชาชนของเธอ – พวงยิวที่ตกเป็นเชลย – ให้ดูความทุกข์โศกที่เกิดจากความบาปของเธอ เพราะความบาปของมหานครนี้ หนุ่มๆของเธोजึงตกไปเป็นเชลยแล้ว

พลค 1:19 ข้าพเจ้าได้ร้องเรียกบรรดาคนรักของข้าพเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้หลอกลวงข้าพเจ้า พวกปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของข้าพเจ้าก็ตายที่กลางเมือง ขณะที่เยรูซาเล็มที่บอบช้ำมองย้อนกลับไปยังความบาปของเธอ เธอก็หวนระลึกว่าเธอได้เสาะหาบรรดาคนรักที่เป็นชู้ (นั่นคือ พวกปุโรหิตของรูปเคารพจากโมอับ อัมโมนและที่อื่นๆ) แต่เธอได้เรียนรู้อย่างเจ็บปวดว่าพวกเขาได้หลอกลวงเธอ เมื่อเจอกับ

ความทุกข์ลำบาก พวกเขาก็ทอดทิ้งเธอเสีย พวกผู้ใหญ่และปุโรหิตแห่งเยรูซาเล็มได้เสียชีวิต เพราะความอดอยากในนครบริสุทธิเมื่อครั้งอดีตนี้ คนเหล่านั้นซึ่งควรได้รับความเคารพนับถือ และความยำเกรงประสพจุดจบอันน่าอนาถเพราะความบาปของเยรูซาเล็ม

พลค 1:20

โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทอดพระเนตร เพราะข้าพระองค์มี

ความทุกข์ จิตใจของข้าพระองค์มีความทรมานทุกข์ จิตใจของข้าพระองค์ยุ่งเหยิงเพราะข้า
พระองค์มักกบฏอย่างร้ายกาจ นอกบ้านมีคนต้องคมดาบตาย ในบ้านก็เหมือนมฤตยู หลังจากถูก
ตีสอนและถูกทำให้ร้าวร้าวเปล่าแล้ว บัดนี้เยรูซาเล็มซึ่งตกเป็นเชลยก็ร้องทูลต่อพระเจ้าของ
เธอด้วยการกลับใจใหม่ในที่สุด โดยเต็มใจยอมรับความทุกข์ใจที่พระเจ้าได้ทรงนำมาให้ตกแก่
เธอแล้ว นครบริสุทธิเมื่อครั้งอดีตนี้บัดนี้ยอมรับสารภาพเรื่องการกบฏของเธอที่กระทำต่อ
พระเจ้าของเธอ ไม่ว่าเธอมองไปทางใด – นอกบ้านหรือในบ้าน – เธอก็เห็นแต่ความพินาศ แม้
เห็นได้ชัดว่าเยเรมีย์คือผู้เขียน ดูเหมือนว่ามีการบอกเป็นนัยถึงสิ่งที่เป็นมากกว่าการกลับใจใหม่
แทนเยรูซาเล็ม นี่บอกเป็นนัยว่าพวกยิวแห่งเยรูซาเล็มที่ตกเป็นเชลยในบาบิโลนบัดนี้ร้องทูลต่อ
พระเจ้าในการกลับใจใหม่

พลค 1:21-22

เขาทั้งหลายได้ยืนยันว่า ข้าพระองค์ถอนใจอย่างไร หามิผู้ใด

ปลอบโยนข้าพระองค์ไม่ บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ได้ยืนยันถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์ เขาทั้ง
หลายก็พากันดีใจที่พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างนี้ พระองค์จะทรงนำวาระที่พระองค์ทรง
ประกาศไว้ในวันนั้นให้มาถึง และเขาทั้งหลายจะเป็นอย่างที่ว่าข้าพระองค์เป็นอยู่นี้ บรรดาประชาชาติ
เพื่อนบ้านได้ยินเสียงร้องไห้ของเยรูซาเล็ม แต่ไม่ได้ให้การปลอบประโลมเลย พวกเขาได้ยืนยัน
เรื่องความทุกข์ลำบากของเยรูซาเล็มและพวกเขาก็ดีใจ ดังนั้นเยรูซาเล็มที่กลับใจใหม่จึงตั้งตา
คอยวันนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจะทรงตีสอนเพื่อนบ้านที่ลึง โลกเหล่านี้เช่นกัน เมื่อบาบิโลน
พิชิตดินแดนแถบนั้นต่อไป ประชาชาติที่เกี่ยวข้องเหล่านั้น เช่น โมอับ อัมโมน เอโดมและอื่นๆ
จะรู้สึกถึงพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาเช่นกัน

22 ขอให้บรรดาการชั่วของเขาทั้งหลายมาปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ และขอทรงกระทำแก่เขาทั้งหลาย เหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพระองค์ เพราะการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิด ด้วยความสะท้อถอนใจของข้าพระองค์นั้นมากมายหลายครั้ง และจิตใจของข้าพระองค์ก็อ่อนเพลียเต็มทีแล้ว" เยรูซาเล็มที่ถูกตีสอนบัดนี้ร้องขอพระเจ้าให้ทรงระลึกถึงความบาปของประชาชาติเพื่อนบ้านที่ร้ายกาจเหล่านี้และจัดการกับพวกเขาเหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อยูดาห์แล้ว ความโศกเศร้าและความทุกข์ใจของเยรูซาเล็ม (ซึ่งเป็นตัวแทนของยูดาห์ทั้งหมด) ปรากฏชัดเจน

ภาพรวมของเพลงคร่ำครวญ 2: บทถัดไปนี้มีเนื้อหาเรียงตามลำดับอักษรต่อไปซึ่งแต่ละข้อขึ้นต้นด้วยตัวอักษรถัดไปของตัวอักษรภาษาฮีบรู เนื่องจากมีตัวอักษรยี่สิบสองตัวในอักษรภาษาฮีบรู จึงมียี่สิบสองข้อในบทนี้ บทนี้เป็นเพลงคร่ำครวญเกี่ยวกับความทุกข์ใจของเยรูซาเล็มเหมือนเดิม

พลค 2:1-2 ด้วยพระพิโรธ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เมฆบังธิดาของศิโยน หนอ พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงสง่าราศีของอิสราเอลให้ตกลงจากฟ้าถึงดิน พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแท่นรองพระบาทของพระองค์เลยในยามที่พระองค์ทรงกริ้ว

ด้วยคำพูดเปรียบเทียบอันคมคาย ผู้พยากรณ์ท่านนี้คร่ำครวญถึงการที่พระเจ้าได้ทรงตีสอนประชาชนของพระองค์เอง เหมือนที่เป็นในหนังสือเล่มนี้ตลอดทั้งเล่ม เยรูซาเล็ม (นั่นคือศิโยน) คือเป้าหมายหลัก แต่ก็หมายรวมถึงแผ่นดินยูดาห์ทั้งสิ้นด้วย (นั่นคือ อิสราเอล) พระเจ้าได้ทรงคลุมศิโยนด้วยเมฆมืดแห่งความกริ้วของพระองค์ เหมือนสายฟ้าฟาดพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงทิ้งความงามของอิสราเอลลงเสียแล้ว นั่นคือ พระวิหารของพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม แท่นรองพระบาทของพระเจ้าอาจหมายถึงหีบพันธสัญญา นั่น ดู 1 พงสาวดาร 28:2

2 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนที่อยู่ทั้งสิ้นของยาโคบเสียแล้ว และไม่ทรงเมตตา พระองค์ได้ทรงพังป้อมปราการทั้งหลายของธิดาแห่งยูดาห์ให้ลงด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้

ทรงทลายป้อมปราการเหล่านั้นลงถึงดิน และทรงกระทำให้ราชอาณาจักรและเจ้านายทั้งหลายใน
นั้นเป็นมลทินไป ในพระพิโรธของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงมีความสงสารต่อความพินาศของ
ประชาชนของพระองค์เลย โดยทรงยอมให้คนต่างชาติที่นับถือพระต่างด้าวเหยียบย่ำนคร
บริสุทธิ์นั้นและโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระวิหารนั้น พระเจ้าได้ทรงทำให้ราชอาณาจักรแห่งยูดาห์
เป็นมลทินไป

พลค 2:3-4 **พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาเขาแห่งอิสราเอลให้ขาดสิ้นไปด้วย**

พระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ทรงดึงพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์กลับมาเสีย
จากเขาต่อหน้าศัตรู และพระองค์ทรงเผาผลาญคนยาโคบดุจเพลิงลูกไฟลงใหม่ไปรอบๆ เขาของ
อิสราเอลหมายถึงพละกำลังและสิทธิอำนาจของมัน พระเจ้าจึงทรงตัดพละกำลังของประชาชน
ของพระองค์ทิ้งเสียแล้ว พระองค์ไม่ทรงยับยั้งเหล่าศัตรูของพวกเขาอีกต่อไปและทรงอนุญาตให้
พวกเขาเข้ามารุกรานได้ การพิพากษาของพระองค์ที่มีต่อประชาชนของพระองค์เป็นเหมือนไฟ
ที่ลุกไหม้

4 พระองค์ทรงโก่งธนูของพระองค์อย่างศัตรู ทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาที่ทำป้อมปราการ
และได้ทรงประหารบรรดาคนที่ตาของเราจะอดได้นั้นเสียในกระโจมของธิดาแห่งศิโยน
พระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธของพระองค์ออกมาดุจเพลิง เหมือนศัตรูที่โกรธเกรี้ยวผู้หนึ่ง
พระเจ้าได้ทรงสังหารเหล่าคนที่ดีที่สุดและปราดเปรื่องที่สุดของเยรูซาเล็มเสียแล้ว พระองค์ทรง
โก่งคันธนูแห่งพระพิโรธของพระองค์ต่อผู้พวกเขา ความเกรี้ยวกราดของพระองค์ถูกเทออก
เหนือเยรูซาเล็มดุจเพลิง

พลค 2:5-7 **องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนพวก**

อิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนบรรดาวังของเขาหมด และได้ทรงทำลายที่กำบังของเขาให้
ทรงทวีความเศร้าโศกและการคร่ำครวญในธิดาแห่งยูดาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกลายเป็น
ศัตรูผู้หนึ่งต่อประชาชนของพระองค์เองและทรงกลืนพวกเขาเสีย พระองค์ได้ทรงทำลาย
ปราการเข้มแข็งของกรุงนั้นและทวีความ โศกเศร้าและความทุกข์ใจในที่นั้น

6 พระองค์ได้ทรงพังปล้นพลาของพระองค์เสียเหมือนหนึ่งเป็นเพิงในสวน ทรงทำลายสถานที่ประชุมทั้งหลายของพระองค์ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำทั้งเทศกาลตามกำหนดและวันสะบาโตให้ลึ้มเลื่อนไปในศิโยน ด้วยพระพิโรธอันเดือดดาลพระองค์ทรงดูถูกองค์กษัตริย์และปุโรหิต พระเจ้าเองทรงเป็นผู้ที่ทำให้พระวิหารนั้นถูกทำลายเหมือนกระต๊อบหลังหนึ่งในสวน นอกจากนี้พระเจ้าเองทรงทำให้การนมัสการแบบคนหน้าซื่อใจคดทั้งสิ้นซึ่งยังมีอยู่ต่อไปที่พระวิหารสิ้นสุดลงด้วย วันศักดิ์สิทธิ์ เทศกาลเลี้ยงและวันสะบาโตพิเศษทั้งสิ้นถูกลึ้มเสียแล้ว ยิ่งกว่านั้นพระเจ้าได้ทรงเทความเดือดดาลของพระองค์ออกต่อผู้มาหาปุโรหิตแห่งพระวิหารและกษัตริย์ที่เยรูซาเล็มด้วย (นั่นคือ เศเดคียาห์)

7 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทิ้งแท่นบูชาของพระองค์เสีย พระองค์ทรงเกลียดสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ กำแพงวังทั้งหลายนั้น พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในเงื้อมมือศัตรู เขาทั้งหลายได้ส่งเสียงอึกทักในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์เหมือนอย่างในวันเทศกาลตามกำหนด เพราะการนมัสการแบบคนหน้าซื่อใจคดและแม้กระทั่งการนับถือรูปเคารพในพระวิหาร พระเจ้าจึงทรงเดินจากไปเสียจากมัน พระองค์ทรงยอมให้คนบาบิโลนมาทำให้มันเสียความศักดิ์สิทธิ์ ในการทำเช่นนั้นพวกเขาโห่ร้องอย่างอึกทักขณะที่พวกเขาปล้นทรัพย์สิ่งของในพระวิหาร

พลค 2:8-9 พระเยโฮวาห์ได้ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่าจะทำลายกำแพงของศิโยนแห่งศิโยนเสีย พระองค์ได้ทรงชิงเส้นวัดไว้แล้ว พระองค์มิได้ทรงหดพระหัตถ์เลิกการทำลาย เหตุฉะนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำให้นินดินและกำแพงนั้นคร่ำครวญ ให้ทรุดโทมร่วงโรยไปด้วยกัน กำแพงเหล่านั้นของนครสมัยโบราณเป็นแนวตั้งรับหลักของนครนั้นๆ ดังนั้นพวกมันจึงเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่แสดงถึงความเป็นเอกราชและการมีอำนาจสิทธิขาดของอาณาจักรนั้นๆ เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษาเยรูซาเล็ม (และยูดาห์) พระองค์จึงทรงตั้งพระทัยที่จะทำลายกำแพงทั้งหลายของกรุงนั้น พระองค์ได้ทรงวาดแบบแปลนต่างๆสำหรับการทำลายกำแพงเหล่านั้นแล้ว (นั่นคือ “ทรงชิงเส้นวัดไว้แล้ว”) เมื่อบาบิโลนเอาชนะเยรูซาเล็มในปี 586 ก่อน ค.ศ. หลังจากนั้นไม่นานพวกเขาก็เริ่มทำลายปราการเข้มแข็งต่างๆของกรุงนั้น เชนหินทั้งหลายของมันและ

กำแพงต่างๆของมันอย่างเป็นระบบ สิ่งเหล่านี้ถูกพรรณาราวกับว่าพวกมันมีชีวิตและ
คร่ำครวญในเรื่องความพินาศของตนได้

9 ประตุมืองศิโยนทั้งสิ้นทรุดลงในดินแล้ว พระองค์ได้ทรงทำลายและทรงหักดาบประตุมือง
ทั้งปวงเสียดิน กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายแห่งศิโยนก็ตกอยู่ที่ท่ามกลางประชาชาติ ไม่มีพระราช
บัญญัติอีกต่อไป บรรดาผู้พยากรณ์แห่งเมืองศิโยนหาได้รับนิมิตจากพระเยโฮวาห์อีกไม่ ประตุมืองที่
สวยงามและใหญ่โตของเยรูซาเล็มถูกทำลาย ซึ่งรวมถึงศาลมหิมาเหล่านั้นที่เป็นกลอนของพวก
มันด้วย เศเดคียาห์และบรรดาเจ้านายของเขา (ซึ่งยังไม่ได้ถูกสังหาร) ถูกจับตัวเป็นนักโทษไปยัง
บาบิโลน คัมภีร์โทราห์ของพระวิหารถูกเผาทั้ง ระบบของบัญญัติต่างๆด้านพลเมืองและศาสนา
อันเป็นเอกลักษณ์ของอิสราเอลก็ใช้การไม่ได้อีกต่อไป แม้ว่าเยเรมีย์ยังเทศนาจากเยรูซาเล็มต่อ
ไปอยู่ และเอเสเคียลและดาเนียลเทศนาจากบาบิโลน เหล่าผู้พยากรณ์ต่างๆไปของแผ่นดินนั้น
โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่พยากรณ์เท็จก็ไม่เทศนาอีกต่อไป บรรดาผู้ปฏิบัติหน้าที่ทางพลเรือน
และทางศาสนาของแผ่นดินนั้นมาถึงภาวะชะงักงัน

พลค 2:10 พวกผู้ใหญ่ของธิดาแห่งศิโยนก็กำลังนั่งเงียบบนพื้นแผ่นดิน
เขาทั้งหลายเอาผงคลีดินซัดขึ้นบนศีรษะของตัว และนุ่งห่มผ้ากระสอบ สาวพรหมจารีทั้งหลาย
แห่งกรุงเยรูซาเล็มคอดกไปถึงดิน บัดนี้ตกเป็นเชลยแล้ว บรรดาผู้นำจากเยรูซาเล็มก็นั่งเงียบใน
ความโศกเศร้าอย่างน่าเวทนา ตามธรรมเนียมสมัยโบราณของการเอาผงคลีดินซัดขึ้นบนศีรษะ
ของตนและนุ่งห่มผ้ากระสอบ พวกเขาถี่ถ้วนทุกข้อให้คนอื่นเห็น นอกจากนี้หญิงสาวเหล่านั้นจาก
เยรูซาเล็มซึ่งบัดนี้ตกเป็นเชลยแล้วก็คอดกด้วยความอับอายและเศร้าโศก

พลค 2:11-12 นัยน์ตาของข้าพเจ้าก็ร่วงโรยเพราะร้องไห้ จิตวิญญาณของ
ข้าพเจ้าก็ระทม เพราะความพินาศของธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า ตับของข้าพเจ้าเทออกบน
พื้นดิน และเพราะเหล่าเด็กเล็กและเด็กที่ยังดูนมนั้นเป็นลมสลบอยู่ตามถนนในกรุง ขณะที่เยเร
มีย์เดินสำรวจความรกร้างเปล่าของเยรูซาเล็ม เขาก็ร้องไห้อย่างขมขื่น ก่อนการรวบรวมพวก
ยิวครั้งสุดท้ายเพื่อกวาดต้อนไปเป็นเชลย เยเรมีย์เห็นเด็กเล็กๆร้องไห้ตามท้องถนนของกรุงนั้น

12 ลูกทั้งหลายถามแม่ของตัวว่า "แม่จำ ข้าวและน้ำองุ่นอยู่ที่ไหน" ขณะเมื่อเขาเป็นลม คุกคนที่ถูกบาดเจ็บตามถนนในกรุง เมื่อชีวิตของเขาต้องเทออกที่อกแม่ของเขาทั้งหลาย เยเรมีย์ ใจสลายเมื่อเขาได้ยื่นเด็กเล็กๆเหล่านี้ยื่นขออาหารจากแม่ของตน จากนั้นก็ร้องไห้ซบอกแม่ของตน

พลค 2:13 โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ข้าพเจ้าจะเอาอะไรมาเป็นพยานฝ่ายเจ้า ได้ ข้าพเจ้าจะเปรียบเจ้ากับอะไร โอ ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย ข้าพเจ้าจะหาอะไรที่มาเทียบกับเจ้าได้เล่า เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าโลมเจ้าได้ เพราะความอัปปางของเจ้าก็ใหญ่! เทียมเท่าสมุทร ผู้ใดจะรักษาเจ้าได้เล่า เยเรมีย์ไม่อาจบรรยายเป็นภาพได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเยรูซาเล็ม เขาไม่รู้ว่าหาวิธีปลอบโยนหรือหนุนใจพวกเขาอย่างไรดี ความพินาศของพวกเขาอาจเปรียบเหมือนทะเลและความลึกของมัน ไม่มีผู้ใดสามารถเยียวยาบาดแผลของพวกเขาได้

พลค 2:14-16 ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเจ้าได้เห็นสิ่งที่โง่เขลาและไร้สาระมาบอก เจ้า แทนที่เขาจะเผยความชั่วช้าของเจ้าออกมาให้ประจักษ์ เพื่อจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี เขาทั้งหลายกลับได้เห็นภาระที่เทียมเท็จอันเป็นเหตุให้เกิดการเนรเทศ เหล่าผู้พยากรณ์เท็จ (พวกนักเทศน์หัวเสรี) แห่งเยรูซาเล็ม ได้เทศนาสิ่งโง่เขลาและไม่ยอมเปล่งเสียงของตนกล่าวโทษความบาปของพวกเขา ตรงกันข้ามคำเทศนาต่างๆของพวกเขาเป็นสิ่งเท็จและหลอกลวงและมีแต่จะเร่งการถูกเนรเทศของยูดาห์ออกไปจากแผ่นดินของพวกเขา

15 บรรดาคนที่ได้ผ่านไปมาก็ตบมือเยาะเย้ยเจ้า เขาทั้งหลายได้เย้ยหยันและได้สิ้นศรัทธาในธิดาแห่งเยรูซาเล็มแล้วว่า "นี่หรือคือกรุงที่คนทั้งหลายได้ขนานนามว่า งามหมดจด ว่าเป็นความชื่นชมยินดีของคนทั่วทั้งโลก" เมื่อบรรดานักเดินทางที่เป็นคนต่างชาติผ่านมาเห็นกรุงเยรูซาเล็มที่ถูกทำลาย พวกเขาที่ตบมือของตนและพิวปากเย้ยหยัน นั่นคือ พวกเขาส่งเสียงเชียร์ด้วยความเย้ยหยันต่อ 'นครบริสุทธิ์' เมื่อครั้งอดีตนี้ พวกเขาจึงเยาะเย้ยและล้อเลียนชื่อเสียงของเยรูซาเล็มในฐานะความงามอันสมบูรณ์แบบและความชื่นชมยินดีของทั้งพิภพ ดู เพลงสดุดี 48:2 และ 50:2

16 บรรดาศัตรูของเจ้าได้อ้าปากตะโกนโพนทนาเจ้า เขาทั้งหลายเย้ยหยันและขบเขี้ยว
เคี้ยวฟัน เขาพากันร้องว่า "พวกเราได้กลืนเมืองนี้แล้ว วันนี้แหละคือวันที่พวกเราได้จ้องมองหา
พวกเราได้พบแล้ว พวกเราเห็นแล้ว" ประชาชาติอื่นๆ แห่งภูมิภาคนั้นบัดนี้ก็ล้อเลียนและเย้ยหยัน
เยรูซาเล็มที่ตกต่ำลงแล้ว พวกเขามองอย่างกระหึ่มยืมย่องที่นี้คือวันที่พวกเขาได้รอคอยมานาน
ในที่สุดพวกเขาก็พบเยรูซาเล็มในแบบที่พวกเขาอยากให้เป็น – ถูกทำลาย บัดนี้พวกเขาได้เห็น
มันด้วยตาของตนเองแล้ว เยรูซาเล็ม ได้กลายเป็นคำพูดเย้ยหยันแก่คนทั้งปวง

พลค 2:17 พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำตามพระประสงค์แล้ว ได้ทรงกระทำ
ให้พระดำรัสของพระองค์สำเร็จ ตามที่พระองค์ได้บัญชาไว้นานแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงทำลาย
อย่างไม่มีพระเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูเปรมปรีดิ์เย้ยเจ้า พระองค์ได้ทรงชูเขาของพวก
ศัตรูของเจ้าขึ้น พระเจ้าทรงเตือนล่วงหน้าเมื่อนานมาแล้วว่าสักวันหนึ่งพระองค์จะทรงกระทำ
อะไรต่อกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์เพราะความบาปของพวกเขา บัดนี้เยเรมีย์ย้อนคิดถึงการที่
พระเจ้าได้ทรงกระทำอย่างที่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่าจะทรงกระทำจริงๆ พระองค์ทรงกระทำให้
พระวณะของพระองค์สำเร็จซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น ในวันแห่ง
พระพิโรธของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงเหวี่ยงกรุงนั้นลงและไม่ทรงสงสารเลย และดังที่
หมายเหตุไว้ข้างบน พระองค์ได้ทรงทำให้พวกศัตรูของพวกยิวชื่นชมยินดีด้วยเรื่องความพินาศ
ของพวกเขา พระองค์ได้ประทานพละกำลังให้แก่เหล่าศัตรูของเยรูซาเล็ม

พลค 2:18-19 จิตใจของเขาทั้งหลายร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า โอ กำแพงของ
ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงให้น้ำตาไหลลงดุจสายน้ำทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้เจ้าได้หยุดพัก
อย่าให้แก้วตาของเจ้าหยุดหย่อนเลย ขณะที่วันคืนตอนท้ายๆ อันมีคิมิดของการล้อมกรุง
เยรูซาเล็มใกล้ถึงขีดสุดของมัน พวกยิวร้องทูลต่อพระเจ้าในที่สุดให้ทรงปล่อยยิวให้กำแพงกรุง
เยรูซาเล็มร้องไห้โดยไม่ได้หยุดพัก ในโมงยามอันบอบช้ำเหล่านั้น บางคนในเยรูซาเล็มตระหนัก
ในที่สุดว่าพวกเขาเคยเป็นแก้วตาแห่งพระเนตรของพระเจ้า ดู เพลงสดุดี 17:8 แต่พอถึงตอนนั้น
มันก็สายเกิน ไปแล้ว

19 จงลุกขึ้นร้องไห้ในกลางคืน ในต้นยามจงระบายความในใจของเจ้าออกอย่างน้ำตอง
พระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงชูมือทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยังพระองค์เพื่อขอชีวิตของ
บรรดาลูกเด็กเล็กแดงของเจ้า ที่หิวจนเป็นลมสลบไป ตามหัวถนนหนทางทุกแห่ง ในชั่วโงง
ท้ายๆก่อนการล่มสลายของเยรูซาเล็มมาถึง บางคนในเยรูซาเล็มในที่สุดก็กำลังยุคนอื่นๆให้ร้อง
ทูลต่อพระเจ้าในตอนกลางคืนและอ้อนวอนขอการทรงช่วยให้พ้นของพระองค์ พวกเขาร้องทูล
ต่อพระเจ้าให้ทรงไว้ชีวิตลูกๆของตนที่กำลังจะตายเพราะความอดอยาก แต่มันสายเกินไปแล้ว

พลค 2:20-21

โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอดพระเนตรและพิจารณาเถิดว่า
พระองค์ได้ทรงกระทำการเช่นนี้แก่ผู้ใด ควรที่พวกผู้หญิงจะกินลูกของตนหรือ จะกินทารกที่ยัง
อู่อยู่หรือ พวกปุโรหิตและพวกผู้พยากรณ์ควรจะถูกระหารในสถานบริสุทธิ์ขององค์พระผู้
เป็นเจ้าหรือ ผู้อ้อนวอนที่เข้าเกินไปเหล่านี้ทูลถามพระเจ้าว่าพวกผู้หญิงควรกินลูกเล็กๆของตัว
เองหรือ ขณะที่วันท้ายๆแห่งการล้อมกรุงของคนบาบิโลนใกล้ถึงขีดสุด ความอดอยากได้ทำให้
ผู้คนเสียดินพวกแม่ๆยอมกินลูกทารกของตนเพื่อที่จะเอาชีวิตรอด วันท้ายๆเหล่านั้นช่างน่า
กลัวจริงๆ พวกเขาทูลถามพระเจ้าเช่นกันว่าพวกปุโรหิตและผู้พยากรณ์ควรถูกฆ่าตายในพระ
วิหารหรือไม่ อนิจจา นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ มันสายเกินไปแล้ว

21 คนหนุ่มและคนแก่นอนเหยียดอยู่ตามพื้นดินในถนน สาวพรหมจารีและชายหนุ่ม
ของข้าพระองค์ถูกคมดาบหวดล้มลงแล้ว พระองค์ได้ทรงประหารเขาในวันเมื่อพระองค์ทรง
กริ้ว ได้ทรงสังหารเขาเสียโดยปราศจากพระกรุณา การกลับใจใหม่ที่เข้าเกินไปและคำอธิษฐาน
ต่างๆของวันท้ายๆเหล่านั้นพรรณนาต่อพระเจ้าว่าทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่นอนตายอยู่ตามท้อง
ถนนของกรุงเยรูซาเล็ม บรรดาคนหนุ่มสาวตายเสียแล้วเพราะถูกสังหาร โดยดาบของคนบาบิ
โลน และในที่สุดบางคนในเยรูซาเล็มก็ตระหนักว่าพวกเขากำลังทนทุกข์กับพระพิโรธของ
พระเจ้า

พลค 2:22

พระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่ข้าพระองค์กลัวรอบทุกด้านมาอย่างใน
วันเทศกาล พอถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธก็ไม่มีสักคนหนึ่งหนีเอาตัวรอดได้ หรือคง

เหลือตกค้างรอดตายอยู่ ผู้ที่ข้าพระองค์ได้อุ้มชูและเลี้ยงดูมานั้น ศัตรูของข้าพระองค์ได้เผา
ผลาญเสียหมดแล้ว ขณะที่เยเรมีย์ปิดท้ายบทนี้ เขาก็ระลึกถึงความหวาดกลัวที่เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้า
ทรงเทพะพิโรธของพระองค์เหนือเยรูซาเล็ม ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตหรือเหลืออยู่ คนเหล่านั้นที่ได้
รับบาดเจ็บและถูกฟันแหล่ คนบาบิโลนก็ฆ่าเสียหมด

ภาพรวมของเพลงคร่ำครวญ 3: ขณะที่บทก่อนๆ คร่ำครวญถึงการล่มสลายของ
เยรูซาเล็ม บทที่สามคือเพลงคร่ำครวญของเยเรมีย์เอง และขณะที่บทอื่นๆ ที่เหลือของหนังสือ
เล่มนี้มีบทละยี่สิบสองข้อ ซึ่งแสดงถึงตัวอักษรฮีบรูแต่ละตัว บทนี้กลับมีหกสิบหกข้อ อย่างไรก็ตาม
ก็ตามในบทนี้ ทุกๆ สามข้อก็ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรภาษาฮีบรูเรียงลำดับกันไป หัวข้อหลักของบท
นี้มีลักษณะสองประการ: (1) การคร่ำครวญของเยเรมีย์เรื่องพระพิโรธของพระเจ้าและ (2) ความ
หวังของเขาในเรื่องพระกรุณาของพระเจ้า

พลค 3:1-3 ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ โดยไม่เรียวแห่งพระพิโรธ
ของพระองค์ ด้วยความเจ็บปวดครวคร่ำ เยเรมีย์เล่าว่าตนได้เห็นไม่เรียวติสตอนแห่งพระพิโรธ
ของพระเจ้าที่กระทำต่อเยรูซาเล็มกับตาตัวเอง

2 พระองค์ทรงนำและพาข้าพเจ้ามาในความมืดและไม่ใช้ในความสว่าง พระเจ้าทรงพา
เยเรมีย์เข้าไปในความมืดแห่งวันคืนอันเลวร้ายเหล่านั้น เราควรระลึกว่าพระเจ้ามิได้กำลัง
พิพากษาเยเรมีย์ แต่พิพากษาความชั่วช้าของเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตามเพราะว่าเยเรมีย์อาศัยอยู่ที่
นั่นตอนที่จุดจบนั้นมาถึง เขาจึงมีชีวิตอยู่ตลอดวันคืนอันมืดมิดเหล่านั้น

3 แท้จริงพระองค์ทรงหันมาต่อผู้ข้าพเจ้า พระองค์ทรงพลิกพระหัตถ์ของพระองค์ต่อผู้
ข้าพเจ้าอยู่ตลอดวันรำไป ตรงนี้เยเรมีย์พูดในฐานะเยรูซาเล็มเป็นบุคคลๆหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงหัน
มาต่อผู้ประชาชนของพระองค์เองเพราะความบาปของพวกเขา และเยเรมีย์เขียนคำพยากรณ์อัน
สะเทือนอารมณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้น

พลค 3:4-6

เนื้อและหนังข้าพเจ้าพระองค์ทรงกระทำให้ชুবชืดไป พระองค์

ทรงหักกระดูกข้าพเจ้าแล้ว แม้เยเรมีย์ไม่ได้เป็นเป้าหมายแห่งพระพิโรธของพระเจ้า เขาก็ทนทุกข์กับมันอยู่ดี ความบาปย่อมส่งผลกระทบต่อคนอื่นเสมอ ความบาปของเยรูซาเล็มยังนำการพิพากษามาสู่คนชอบธรรมที่อยู่ในนั้นด้วย แม้ว่ามีคนแบบนั้นอยู่น้อยคนก็ตาม คำพรรณนาตรงนี้สอดคล้องกับคำพรรณนาของโยบในโยบ 16:8

5 พระองค์ทรงสร้างรั้วขังข้าพเจ้า ทรงเอาความขมขื่นและความทุกข์ยากลำบากล้อมข้าพเจ้าไว้ พูดยุทธในฐานะเยรูซาเล็มเป็นบุคคลๆหนึ่งเหมือนเดิม ผู้พยากรณ์ท่านนี้เขียนถึงการที่พระเจ้าได้ทรงก่อเชิงเทินล้อมกรุงนั้นไว้ บาบิโลนทำเช่นนั้นจริงๆ ความขมขื่นและความเศร้าโศกยิ่งนักเป็นผลลัพธ์ของวันคืนที่เลวร้ายเหล่านั้นของการล้อมกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้าย

6 พระองค์ได้ทรงบังคับข้าพเจ้าให้อยู่ในที่มืด ดูกคนที่ตายนานแล้ว เยเรมีย์เปรียบวันทำยๆอันเลวร้ายเหล่านั้นในเยรูซาเล็มว่าเป็นเหมือนกับการอยู่ในหลุมศพ

พลค 3:7-9

พระองค์ทรงกระทำรั้วต้นไม้ล้อมข้าพเจ้าไว้เพื่อจะกักไม่ให้ออกไปได้

พระองค์ทรงติตรวนหนักล้ามข้าพเจ้าไว้ ด้วยคำเปรียบแบบบทกวี เยเรมีย์เปรียบเทียบการพิพากษาของพระเจ้าที่ตีสอนเยรูซาเล็มว่าเป็นเหมือนกับการถูกก่อกำแพงล้อมไว้ (นั่นคือ การถูกล้อมด้วยรั้วต้นไม้) หรือถูกปิดล้อมไว้รอบด้าน นั่นเกิดขึ้นอย่างแน่นอนเมื่อบาบิโลนล้อมกรุงนั้นไว้ เหมือนโซ่ตรวนทองเหลือง โซ่แห่งการตกเป็นเชลยของเยรูซาเล็มก็หนักจริงๆ

8 ยิ่งกว่านั้น เมื่อข้าพเจ้าร้องและตะโกน พระองค์มีทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า เยเรมีย์กล่าวในฐานะเยรูซาเล็มที่เป็นบุคคลๆหนึ่งต่อไปขณะที่การพิพากษาที่ถูกกล่าวเตือนไว้มานานมาถึงแล้ว ในวันคืนทำยๆอันมืดมิดเหล่านั้น บางคนในเยรูซาเล็มร้องหาพระเจ้าจริงๆและพระองค์ทรงเมินคำอธิษฐานของพวกเขา

9 พระองค์ทรงล้อมทางทั้งหลายของข้าพเจ้าด้วยก้อนหินที่สกัด พระองค์ทรงกระทำให้หนทางข้าพเจ้าคดเคี้ยวไป เยรูซาเล็มถูกขัดขวางมิให้หลบหนีไปจากการล้อมของบาบิโลน พวกเขาหนีไปไม่ได้

พลค 3:10-12

ที่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงทำทำดูหมิ่นคอยตระครุบ และตั้งสิ่งโต

แอบซ่อนอยู่ในที่ลับ เยเรมีย์เปรียบพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อประชาชนของพระองค์ว่าเป็น เหมือนกับความโกรธของหมีหรือสิงโตตัวหนึ่งที่ซ่อน โจมตี ความโหดร้ายของการโจมตี เยรูซาเล็มก็เป็นเช่นนั้น

11 พระองค์ทรงหันเหทางของข้าพเจ้าไปเสีย และฉีกข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรง กระทำให้ข้าพเจ้าต้องโดดเดี่ยวอ้างว้าง ขณะที่เยเรมีย์กล่าวในฐานะเยรูซาเล็มที่บอบช้ำต่อไป เขาก็เปรียบตัวเองว่าเป็นเหมือนลูกเอาชนะ โดยสิงโตหรือหมีตัวหนึ่งและถูกฉีกเป็นชิ้นๆ

12 พระองค์ทรงโจมตีของพระองค์และเอาข้าพเจ้าตั้งเป็นเป้าสำหรับลูกธนู ผู้พยากรณ์ ท่านนี้เปรียบเยรูซาเล็มว่าเป็นเหมือนการถูกนักธนูยิงใส่ นั่นเกิดขึ้นจริงๆเมื่อเหล่านักธนูของบาบิโลนทำให้พวกยิวในเยรูซาเล็มเป็นเป้าหมายของพวกเขา

พลค 3:13-15

พระองค์ทรงเอาลูกธนูในแหล่งของพระองค์ ยิงเข้าในหัวใจของ

ข้าพเจ้าแล้ว ด้วยคำพูดเปรียบเทียบเชิงบทกวีเหมือนเดิม เยเรมีย์เปรียบเทียบการพิพากษาของพระเจ้า ที่ต่อสู้เยรูซาเล็มว่าเป็นเหมือนบาดแผลในช่องท้องที่เกิดจากลูกธนู

14 ข้าพเจ้าได้กลายเป็นที่นินทาให้ชนชาติทั้งหลายหัวเราะเยาะ เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้อง เล่นวันยังค่ำ คราวนี้พูดถึงตัวเองแล้ว เยเรมีย์คร่ำครวญถึงการที่เขาตกเป็นขี้ปากประชาชน ของเขาเองในช่วงหลายปีแห่งการรับใช้ของเขา โดยเฉพาะตอนที่เขาพยากรณ์ถึงการล่มสลาย ของเยรูซาเล็ม เขาจึงกลายเป็นคนที่ไม่มีความชอบ

15 พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าบริโภคผักสดจนจ้ำ พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าเมาไปด้วยบอระเพ็ด แม้เยเรมีย์ไม่ได้เป็นเป้าหมายแห่งการพิพากษาของพระเจ้า เขาก็ประสบกับความขมขื่น ของมันตอนที่มันมาอยู่ดี บอระเพ็ดคือสมุนไพรชนิดหนึ่งที่มีรสขมจัด

พลค 3:16-18

พระองค์กระทำให้ฟันข้าพเจ้าหักโดยเกี่ยวก่อนกรวด และทรง

ปกคลุมข้าพเจ้าด้วยขี้เถ้า โดยใช้ภาพเปรียบที่ขมขื่นเหมือนเดิม เยเรมีย์เปรียบเทียบการพิพากษาของ

พระเจ้าที่มีต่อเยรูซาเล็มว่าเป็นเหมือนพื้นที่หักเพราะกีดกันหินในอาหาร การถูกปกคลุมด้วยซี่
เถาบังบอกลงถึงการไว้ทุกข์ ความคิดที่สำคัญกว่าก็คือ ความโศกเศร้าอันขมขื่นที่เยรูซาเล็มประสบ
เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษาเธอ

17 พระองค์กระทำให้อิทธิพลของข้าพเจ้าขาดความสงบสุข จนข้าพเจ้าล้มความ
มั่งคั่งว่าเป็นอะไร ในวันคืนอันมืดมิดและขมขื่นเหล่านั้นของการถูกล้อมโดยคนบาบิโลนเป็น
ครั้งสุดท้าย ความสงบสุขและความเจริญรุ่งเรืองก็กลายเป็นสิ่งที่เคยมีในอดีต อันที่จริงพวกมัน
ผ่านพ้นไปนานเสียจนเยเรมีย์ลืมไปแล้วว่าความเจริญรุ่งเรืองคืออะไร

18 ข้าพเจ้าจึงว่า "กำลังและความหวังซึ่งข้าพเจ้าได้จากพระเยโฮวาห์ก็ดับหมด" แม้เยเร
มีย์ไม่ได้ตกเป็นเป้าของการพิพากษาของพระเจ้า เขาก็ทนทุกข์เพราะความบาปของคนอื่นๆตอนที่
พระเจ้าทรงพิพากษาเยรูซาเล็ม ในวันมืดมิดเหล่านั้น พละกำลังของเขาไม่เพียงเสื่อมถอยไป
เท่านั้น แต่เขายังหมดสิ้นความหวังทั้งปวงด้วย - แม้แต่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

พลค 3:19-21 ขอร้องจำความทุกข์ใจและความทรมาณของข้าพเจ้า อันเป็นบอ
ระเพ็ดและตีหมี่ ขณะที่เยเรมีย์คิดถึงความทุกข์ใจและความขมขื่นในวันที่มืดมิดเหล่านั้น เขาก็
หมดสิ้นความหวังดังที่กล่าวถึงในข้อก่อนหน้า

20 อิทธิพลของข้าพเจ้ายังนึกถึงเนืองๆ และต้องค้อมลงภายในตัวข้าพเจ้า บัดนี้เมื่อ
มองย้อนกลับไปในเวลาต่อมา เขายังระลึกถึงวันมืดมิดเหล่านั้นและถูกทำให้ถ่อมใจ

21 ข้าพเจ้าหวนคิดขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าจึงมีความหวัง แต่เมื่อเยเรมีย์มองไปยังพระเมตตา
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าดังที่พรรณนาไว้ข้างล่าง ความหวังก็ผุดขึ้นมาใหม่ภายในตัวเขา ความมืดแห่ง
การไร้ซึ่งความหวังถูกขับไล่ไปโดยรุ่งอรุณแห่งความหวังในพระเมตตาของพระเจ้า

พลค 3:22-24 เพราะเหตุพระเมตตาของพระเยโฮวาห์เราจึงไม่สูญสิ้นไป เพราะ
พระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด กระนั้น แม้จะเจอกับวันที่เลวร้ายเหล่านั้นแห่งการพิพากษา
ที่เพิ่งผ่านพ้นไปหมาดๆ บัดนี้เยเรมีย์ก็นึกย้อนถึงพระเมตตาและพระกรุณาของพระเจ้า เป็น

เพราะพระเมตตาของพระเจ้า พวกเขาจึงมิได้ถูกผลาญเสียหมด พระเจ้าทรงมีความกรุณาต่อชน ส่วนที่เหลือซึ่งเป็นคนชอบธรรมของพระองค์ แทนที่จะรู้สึกขมขื่นเพราะสิ่งที่เขาได้เผชิญมา บัดนี้เยเรมีย์กลับรื้อฟื้นความหวังขึ้นใหม่ในพระเมตตาของพระเจ้า

23 เป็นของใหม่อยู่ทุกเวลาเช้า ความสัตย์ซื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก จุดสูงสุดของบทนี้ ได้มาถึงแล้ว ขณะที่เยเรมีย์ไต่ตรองถึงพระเมตตาของพระเจ้า เขาก็ได้แต่ประกาศว่าพระเจ้าทรง รื้อฟื้นความเมตตาเหล่านั้นขึ้นใหม่ทุกเช้า คุณน้ำค้างบนหญ้า จากนั้นเขาก็ประกาศว่า “ความสัตย์ ซื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก” ความสัตย์ซื่อของพระองค์ช่างยิ่งใหญ่จริงๆ!

24 จิตใจของข้าพเจ้าว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจะหวัง ในพระองค์" ทรัพย์สินของทุกอย่างที่เยเรมีย์เคยมีถูกทำลายหมดแล้ว การกล่าวถึง 'ส่วน' ของเขา ก็หมายถึงมรดกที่เป็นทรัพย์สินของของเขา แม้เขาสูญเสียทุกอย่างไปแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ยัง เป็นส่วนของเขาอยู่เหมือนเดิม แม้ทุกสิ่งที่เหลือมลายหายไป พระเจ้าก็ยังอยู่ ดังนั้นเยเรมีย์จึง ปฏิญาณว่าจะหวังในพระองค์

พลค 3:25-27 พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อคนทั้งปวงที่คอยท่าพระองค์อยู่ และทรงดี ต่อจิตวิญญาณที่แสวงพระองค์ ทั้งสามข้อถัดไปนี้ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรแรกของคำฮีบรู *โทวบ์* ซึ่ง แปลว่า 'ดี' แม้ที่เดียวพระเจ้าทรงดีต่อคนทั้งหลายที่รอคอยพระองค์และแสวงหาพระองค์ เยเร มีย์พูดจากประสบการณ์

26 เป็นการดีที่คนเราจะหวังใจและรอคอยความรอดจากพระเยโฮวาห์ด้วยความสงบ เมื่อ ตรีภคตรองถึงพระเมตตาต่างๆของพระเจ้าและโม่งยามอันมีคิมิดของตน เยเรมีย์ก็ประกาศความดี ของการหวังและรอคอยการช่วยให้พ้นของพระเจ้าด้วยความสงบ พระองค์ทรงสัตย์ซื่อในการ ช่วยคนส่วนที่เหลือให้พ้นเช่นนั้น

27 เป็นการดีที่คนเราจะแบกแอกในปลุ่มวัย ความคิดตรงนี้ต่อเนื่องจากข้อก่อนหน้า เป็นการดีที่จะไม่เพียงรอคอยความรอดที่ช่วยให้พ้นของพระเจ้าเท่านั้น แต่ที่จะสู้ทนการฝึกวินัย และการตรากตรำในวัยหนุ่มสาวของตนด้วย ภาพเปรียบเทียบนี้คือ วัวผู้ที่ดึงคราดหรือการะอย่างอื่น

เป็นการดีที่จะสู้ทนการยับยั้งชั่งใจ การฝึกวินัยและการทำงานหนักในวัยหนุ่มสาวของเรา และเป็นการดีที่จะรอคอยการช่วยให้พ้นของพระเจ้าดังที่บริบทใหญ่กว่ากล่าวชัดเจน (ในภาพรวมที่ใหญ่กว่า มันคงดีสำหรับอิสราเอลที่จะแบกแอกแห่งพระราชบัญญัติของพระเจ้าตอนที่พวกเขายังเป็นประชาชาติเล็กๆอยู่)

พลค 3:28-30 **ให้เขานั่งเฝ้าอยู่แต่ลำพัง เพราะพระองค์ทรงวางแอกนั้นเอง**

ความคิดตรงนี้ต่อเนื่องจากข้อก่อนหน้า – การแบกแอกในวัยหนุ่มสาวของตน คนที่มีปัญญาเช่นนั้นจะแบกรับหน้าที่ของตนเพียงลำพังและไม่บ่นเพราะภาระของตน

29 ให้เขาเอาปากจดไว้ในพงคลีดิน ถ้าทำดังนั้นชะรอยจะมีหวัง ภาพเปรียบเทียบของวัวผู้ที่บอบบอบเชื่อฟังดำเนินต่อไป เยเรมีย์พรรณนาถึงสัตว์เช่นนั้นว่าก้มหัวของมันด้วยความบอบบอบเชื่อฟังและหวังในสิ่งที่ดี

30 ให้เขาเอียงแก้มให้ผู้ตีตบเขา ให้เขายอมรับความอับอายอย่างเต็มเปี่ยมเถิด การประยุกต์ใช้ในทันทีก็คือ ผู้รับใช้ที่บอบบอบเชื่อฟังซึ่งถูกแสดงโดยวัวผู้ตัวหนึ่ง อย่างไรก็ตาม คุณเหมือนมีการประยุกต์ที่ยิ่งใหญ่กว่าและนั่นก็เกี่ยวกับพระคริสต์ ดู อีสยาห์ 50:6 และมัทธิว 5:39 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเอียงแก้มของพระองค์อย่างยอมจำนนให้แก่คนเหล่านั้นที่ตบพระองค์ นั่นคือความอับอายของพระคริสต์ ดู เพลงสดุดี 123:3-4

พลค 3:31-33 **ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งเป็นนิตย์ดอก** คุณเหมือนว่าคราวนี้ผู้พยากรณ์ท่านนี้เปลี่ยนไปกล่าวถึงการกระจัดกระจายไปและการตกเป็นเชลยของยูดาห์ เขารู้ว่ามันจะเป็นแบบนี้ตลอดไป

32 แม้พระองค์ทรงกระทำให้เกิดความเศร้าโศก พระองค์จะทรงพระกรุณาตามความเมตตาอันล้นเหลือของพระองค์ พระเจ้าทรงนำความทุกข์ใจใหญ่หลวงมาสู่ประชาชนที่มักกบฏของพระองค์แล้วจริงๆ แต่เยเรมีย์ตั้งตาคอยวันนั้นเมื่อพระเจ้าจะทรงสำแดงพระกรุณาแก่ประชาชนของพระองค์อีกครั้งตามความเมตตาอันล้นเหลือของพระองค์ (เขาจึงใช้วลีนั้นที่ดาวิดใช้หลายครั้ง – “ความเมตตาอันล้นเหลือของพระองค์”)

33 เพราะพระองค์ทรงกระทำใ้ใครเกิดความทุกข์ใจ หรือใ้บุตรทั้งหลายของมนุษย์มีความโศกด้วยชอบพระทัยก็หามิได้ แม้พระเจ้าทรงติสอนยูดาห์และเยรูซาเล็มอย่างหนัก พระองค์ก็ได้ทรงทำเช่นนั้นอย่างเต็มพระทัย แน่ทีเดียวพระเจ้าไม่ทรงชอบพระทัยในการติสอนลูกของพระองค์เอง

พลค 3:34-36 การเหยียบย่ำบรรดาเฉลยแห่งแผ่นดินโลกไว้ใ้เท่ากดี ความคิดตรงนี้ต่อเนื่องจากข้างบน พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในการบดขี้คนเหล่านั้นที่ตกเป็นเฉลย เห็นได้ชัดว่านี่หมายถึงยูดาห์ที่ตกเป็นเฉลย

35 การตัดสิทธิ์ของมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดต่อพระพักตร์ผู้ใหญ่งสูงสุตกดี พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในการผันแปรความยุติธรรมอันควรตกแก่คนๆหนึ่งและต่อพระพักตร์พระองค์เอง กล่าวอีกนัยหนึ่งพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเมื่อความยุติธรรมถูกผันแปร

36 การตัดสินกลับสัตย์ในคดีของมนุษย์กดี องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลย ความคิดตรงนี้เป็นกรขยายความของข้อก่อนหน้า พระเจ้าจะไม่ทรงอดทนต่อการผันแปรความยุติธรรม ความคิดที่สำคัญกว่าก็คือว่า สักวันหนึ่งยูดาห์จะถูกทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิมในความยุติธรรม

พลค 3:37-39 ผู้ใดจะสั่งและใ้เป็นไปใ้ได้นอกจากเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาใ้เป็นไป อาจเป็นการไ้ตรงตรงถึงความพินาศซึ่งใ้ได้บังเกิดแก่เยรูซาเล็มแล้ว เเรมีย์จึงถามว่าใครจะหักล้างคำบัญชาต่างๆของพระเจ้าได้ เหล่าผู้พยากรณ์เท็จในเยรูซาเล็มใ้พยากรณ์ถึงการถูกช่วยใ้พ้นจากบาบิโลนในเมื่อพระเจ้ามิได้ทรงบัญชาเช่นนั้น คำพยากรณ์เหล่านั้นกลายเป็นสิ่งไร้ค่า

38 จากพระโอษฐ์ของพระผู้สูงสุตนั้นมิใช่มีมาทั้งร้ายและดีหรือ เเรมีย์ถามแบบไม่ต้องการคำตอบว่าทั้งการพิพาคษา (นั่นคือ ความร้าย) และสิ่งทีดีมาจากพระเจ้าหรือไม่ แน่ทีเดียวว่าทั้งสองสิ่งมาจากพระองค์

39 มนุษย์เป็นๆจะไปบ่นเอากับใคร คือมนุษย์ที่ถูกทำโทษเพราะบาปของตน เยเรมีย์อาจพูดกับคนเหล่านั้นที่เป็นเพื่อนร่วมชาติของเขาเองซึ่งบ่นเรื่องการพิพากษาของพระเจ้าที่เกิดแก่พวกเขา เขาถามว่าทำไมผู้คนถึงบ่นเรื่องการพิพากษาอันยุติธรรมที่เกิดขึ้นเพราะความบาปต่างๆของพวกเขา พระเจ้าทรงเอ่ยถึงความร้าย (นั่นคือ การพิพากษา) และความดี

พลค 3:40-42 ให้พวกเราทดสอบและพิจารณาวิถีของพวกเรา และกลับมาหาพระเยโฮวาห์เถิด เพราะคำเทศนาสั่งสอนที่ได้รับการใส่ใจของข้าก่อนๆ ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงเตือนสติชนชาติของเขาให้ตรวจสอบใจของพวกเขาเองและกลับใจใหม่มาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

41 ให้พวกเรายกจิตใจและมือของพวกเราขึ้นต่อพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ทูลว่า เขาจึงเตือนสติพวกเราให้กลับใจใหม่มาหาพระเจ้า (การยกมือของพวกเราขึ้นเป็นการแสดงออกถึงท่าทางในการอธิษฐานที่ปฏิบัติโดยคนฮีบรู)

42 "พวกข้าพระองค์ได้ทรยศและได้กบฏแล้ว และพระองค์ยังไม่ได้ทรงอภัยโทษ เยเรมีย์จึงสารภาพแทนพี่น้องของเขาที่มีใจคือดิ่ง ยูดาห์ได้ละเมิดและกบฏต่อพระเจ้าของพวกเขาและพระองค์จึงมิได้ทรงอภัยโทษความบาปของพวกเขา

พลค 3:43-45 พระองค์ทรงห่มความกริ้วและข่มเหงพวกข้าพระองค์ ได้ทรงประหารอย่างไม่สงสาร เพราะเหตุความบาปของชนชาติของเขา เยเรมีย์จึงเล่าย้อนว่าพระเจ้าได้ทรงตีสอนพวกเขาในการพิพากษาแล้วโดยไม่แสดงความสงสารเลย

44 พระองค์ทรงคลุมพระองค์ไว้เสียด้วยเมฆ เพื่อว่าการอธิษฐานของพวกข้าพระองค์จะไม่ทะลุไปถึงพระองค์ได้ ความบาปของยูดาห์น่ารังเกียจเหลือเกินจนพระเจ้าไม่ยอมฟังคำอธิษฐานของพวกเขา โดยเฉพาะในวันท้ายๆของการถูกปิดล้อมของพวกเขา แม้ที่เดียวพระเจ้าได้ทรงสั่งเยเรมีย์มิให้อธิษฐานเพื่อพวกเขาในเยเรมีย์ 14:11

45 พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกข้าพระองค์เป็นเหมือนหยากเหี่ยวและมูลฝอยอยู่ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เพราะความบาปของยูดาห์ พวกเขาจึงกลายเป็นเหมือนขยะของโลก พวกเขาถูกโยนทิ้งออกจากแผ่นดินของตนคุดขุม

พลค 3:46-48 บรรดาศัตรูของพวกข้าพระองค์ได้อ้าปากตะโกนโพนทนาว่า พวกข้าพระองค์ คราวนี้เยเรมีย์เริ่มเล่าถึงการตัดสินใจของเหล่าศัตรูของพวกเขาและความพินาศที่เกิดขึ้นด้วยน้ำมือของคนเหล่านั้น

47 ความหวาดและกั๊กมาถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งการรกร้างว่างเปล่าและความพินาศ ขณะที่การล้อมกรุงและการ โจมตีครั้งสุดท้ายของบาบิโลนที่มีต่อเยรูซาเล็มครบกำหนด ความกลัวก็แพร่กระจายไปทั่วกรุงนั้น พวกเขาติดกั๊ก (ติดบ่วงเร็ว) เมื่อทุกอย่างจบสิ้นลง ไม่มีอะไรหลงเหลือเว้นแต่ความรกร้างว่างเปล่าและความพินาศ

48 น้ำตาของข้าพระองค์ไหลเป็นแม่น้ำเนื่องด้วยความพินาศแห่งธิดาของชนชาติของข้าพระองค์ ดังนั้นในฐานะผู้พยากรณ์ร้องไห้แห่งยูดาห์ เยเรมีย์จึงร้องไห้อย่างขมขื่นเพราะความพินาศซึ่งเกิดแก่เยรูซาเล็ม (ธิดาของชนชาติของเขา)

พลค 3:49-51 น้ำตาของข้าพระองค์ไหลลงไม่หยุดและไม่มีเวลาสร้างเลย ใจที่อ่อนละมุนของเยเรมีย์ทำให้เขาร้องไห้ต่อไป

50 กว่่าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรลงแลดูจากสวรรค์ จนกว่าพระเจ้าทอดพระเนตรลงมาจากสวรรค์ด้วยพระเมตตา เยเรมีย์ก็ร้องไห้ต่อไปเพราะสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแก่ชนชาติของเขาแล้ว

51 นัยน์ตาของข้าพระองค์ทำให้ใจข้าพระองค์ระทมเพราะเหตุบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงข้าพระองค์ น้ำตาของเยเรมีย์ไหลชุ่มโชกไปถึงหัวใจของเขาขณะที่เขาเห็นความทุกข์โศกของเพื่อนร่วมชาติของเขา

พลค 3:52-54

พวกที่ตั้งตนเป็นศัตรูต่อข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุนั้นได้จับใส่ข้าพระองค์ดังจับใส่คน ตรงนี้เยเรมีย์อาจกำลังพูดถึงเหล่าศัตรูของเขาที่อยู่ภายในเยรูซาเล็มซึ่งหาช่องที่จะฆ่าเขาเสีย อาชญากรรมเดียวของเขาก็คือการเทศนาพระวาระของพระเจ้าแก่พวกเขา จะว่าไปแล้วเขาเป็นแบบของพระคริสต์

53 เขาทั้งหลายจะตัดชีวิตของข้าพระองค์เสียในคูน้ำใต้ดิน และเอาหินก้อนหนึ่งทุ่มใส่ข้าพระองค์ ในช่วงเดือนท้ายๆแห่งการรับใช้ของเขา เยเรมีย์ถูกขังคุกในเยรูซาเล็ม ดู เยเรมีย์ 37-38

54 น้ำใต้ท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ว่า 'ข้าพเจ้าถูกผลาญแน่แล้ว' คูน้ำใต้ดินแห่งหนึ่งที่เยเรมีย์ถูกขังไว้ข้างในนั้นเป็นที่เก็บน้ำขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง (ดู เยเรมีย์ 38:6) เห็นได้ชัดว่าตอนหนึ่งขณะถูกขังอยู่ที่นั่น น้ำเริ่มไหลลงมาข้างในที่เก็บน้ำนั้นและซัดลงมาบนศีรษะของเขา เยเรมีย์คิดว่าจุดจบของเขามาถึงแล้วและคิดว่าตนจะจมน้ำตาย

พลค 3:55-57

โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ร้องออกพระนามของพระองค์จากที่ลึกลงในคูน้ำใต้ดิน ในช่วงขณะอันมืดมิดเหล่านั้น เยเรมีย์ร้องทูลต่อพระเจ้าให้ทรงช่วยเขาให้พ้น

56 พระองค์ทรงสดับเสียงข้าพระองค์ที่ว่า 'ขออย่าทรงจุกพระกรรณต่อสมหาใจและการร้องทูลของข้าพระองค์' เมื่อมองย้อนกลับไป เยเรมีย์ก็สำนึกพระคุณที่พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของเขา เขาพูดถึงการหายใจออกมาเป็นคำอธิษฐานและวิงวอนพระเจ้าให้ทรงสดับฟังเขาต่อไป เห็นได้ชัดว่าเขากลัวว่าตนจะจมน้ำตายในคูน้ำใต้ดินนั้น ดู ข้อ 54

57 พระองค์ทรงเข้ามาใกล้ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า 'ไม่ต้องกลัว' ในโมงยามอันมืดมิดเหล่านั้น พระเจ้าทรงเข้ามาใกล้เยเรมีย์เป็นพิเศษและกระซิบข้างหูของเขาว่า "อย่ากลัวเลย!" พระเจ้าทรงให้การปลอบประโลมคล้ายๆกันแก่อิสยาห์ในอิสยาห์ 41:10

พลค 3:58-60

โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงเข้ากับคดีของจิตใจข้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงไถ่ชีวิตข้าพระองค์ ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ที่ทรงไถ่ชีวิตของเขาให้พ้นจากวิกฤติเหล่านั้นที่เขาได้เผชิญ

59 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเห็นที่เขาผิดต่อข้าพระองค์แล้ว ขอทรงพิพากษาคดีของข้าพระองค์เถิด เมื่อบาปของฉันถึงแก่กรรมแล้ว ข้าพระองค์ได้ถูกกล่าวหาและถูกจำคุกอย่างยุติธรรม ผู้พยากรณ์ท่านนี้ร้องขอต่อพระเจ้าให้ทรงเป็นผู้พิพากษาของเขา - เพื่อรับรองความชอบธรรมของเขา

60 พระองค์ได้ทรงเห็นการแก้แค้นทั้งสิ้นของเขา และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว เขาเตือนให้พระเจ้าระลึกถึงความอาฆาตและความต้องการแก้แค้นที่เหล่าศัตรูของเขาในเยรูซาเล็มได้ขู่ว่าจะกระทำต่อเขา

พลค 3:61-63

โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงได้ยินคำเยาะเย้ย และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว เขาเตือนให้พระเจ้าระลึกว่าพระองค์ทรงได้ยินแผนการยุติธรรมของเหล่าศัตรูของเขาที่จ้องทำร้ายเขาแล้ว

62 คือริมฝีปากและความคิดของผู้ที่ได้รู้กรานข้าพระองค์ ก็ต่อผู้ข้าพระองค์อยู่วันยังค่ำ เยเรมีย์เตือนให้พระเจ้าระลึกถึงคำบริภาษอันขมขื่นและอาฆาตของเหล่าศัตรูของเขาที่กล่าวต่อผู้เขา ขอทรงระลึกถึงเหล่าผู้พยากรณ์เท็จ พวกปุโรหิตชั่วร้าย และพวกเจ้านายที่จงเกลียดจงชังซึ่งรวมหัวกันคิดแผนต่อผู้เยเรมีย์และจ้องเอาชีวิตเขา

63 ดูเถิด ไม่ว่าเขาจะนั่งหรือลุก ตัวข้าพระองค์ก็เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่น เขาร้องทูลพระเจ้าให้ทรงหมายเหตุการมาและการไปของพวกเขาและจัดการกับพวกเขาเสีย เขาเป็นเพลงเยาะเย้ยของพวกศัตรูของเขา เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้แต่งเพลงสั้นๆเพื่อเยาะเย้ยเยเรมีย์และขู่ว่าจะทำร้ายเขา

พลค 3:64-66 โธ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงสนองเขาทั้งหลายตาม การกระทำแห่งน้ำมือของเขา เยเรมีย์จึงร้องทูลพระเจ้าให้ทรงพิพากษาบรรดาศัตรูยุคิธรรมของ เขาเสีย - พินักษาพวกเขาตามการกระทำต่างๆอันอยู่ยุคิธรรมของพวกเขา

65 ขอพระองค์ทรงกระทำให้อใจของเขาทั้งปวงโศกเศร้า ขอให้คำสาปของพระองค์ตก เหนือเขา เช่นเดียวกับในเพลงสดุดีสาปแช่งต่างๆของดาวิด เยเรมีย์ขอร้องพระเจ้าให้ทรงนำ ความโศกเศร้าและคำสาปแช่งมาสู่บรรดาศัตรูยุคิธรรมของเขา

66 ขอพระองค์ทรงรังควานและทำลายเขาเสียด้วยพระพิโรธจากใต้ฟ้าสวรรค์ของพระเย โฮวาห์" เพลงคร่ำครวญที่พิศกรรมคาบหนี่จึงปิดท้ายด้วยการที่เยเรมีย์ร้องขอการพิพากษาของ พระเจ้าให้ตกลงบนเหล่าศัตรูของเขาอีกครั้ง

ภาพรวมของเพลงคร่ำครวญ 4: ในบทที่สี่นี้ เยเรมีย์คร่ำครวญสถานะอันน่าเศร้าของ เยรูซาเล็มและเปรียบเทียบมันว่าตรงข้ามกับความรุ่งเรืองในอดีตของมัน บทนี้เรียงตามลำดับ อักษรเหมือนเดิม

พลค 4:1-2 น้อย่างไรหนอ ทองคำจึงมีสีสัวและทองคำเนื้อดีก็เปลี่ยนไป เพชรพลอยแห่งสถานบริสุทธิ์ซึ่งอยู่เกลื่อนกลาดตามทุกหัวถนน ทองคำของพระวิหารถูกลอก ออกไปโดยคนบาบิโลนแล้ว งานสถาปัตยกรรมหินอันงดงามของพระวิหารถูกทิ้งออกและถูก ทิ้งลงบนหัวถนนสายต่างๆที่ทอดยาวลงมาจากภูเขาของพระวิหาร

2 บุตรชายผู้ประเสริฐของกรุงศิโยนมีค่าเปรียบได้กับทองคำเนื้อดีนั้น ถูกตีราคาเพียงเท่า หม้อดินที่ปั้นขึ้นด้วยมือของช่างหม้อเท่านั้นหนอ ในแบบเดียวกัน บรรดาคนหนุ่มของเยรูซาเล็ม นั้นคือคนหนุ่มสาวของกรุงนั้น ได้กลายเป็นเหมือนหม้อดินซึ่งถูกลิขิตไว้แล้วให้ถูกทำให้แตก คนหนุ่มทั้งสิ้นในชั่วอายุนั้นพินาศไปแล้วด้วยน้ำมือของบาบิโลนโดยการตกเป็นเชลยหรือเสียชีวิตในการสู้รบ

พลค 4:3-4 **แม่แต่สัตว์ประหลาดทะเลยังได้เอานมออกให้ลูกของมันดู แต่**
ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าก็ใจร้าย ดูจนกระทั่งออกเทศในถิ่นทุรกันดาร แม่แต่สิ่งมีชีวิตต่างๆ
แห่งท้องทะเล เช่น แมวน้ำหรือปลาวาฬ ย่อมให้ลูกๆของพวกมันกินนม แต่แม่ชาวยิวบางคนก็
จนตรอกในวันท้ายๆแห่งการถูกล้อมโดยบาบิโลนเสียจนพวกนางกินลูกๆของตนเอง นก
กระจอกเทศถูกถือว่าเป็นสัตว์มลทิน และบรรดาแม่ๆในเยรูซาเล็มในช่วงวันท้ายๆอันเลวร้าย
ของการถูกล้อมก็เป็นเช่นนั้น

4 **ลิน**ของทารกที่ยังไม่หย่านมกระหายจนติดเพดาน พวกเด็กได้ขออาหาร แต่ไม่มีใครยื่น
ให้เขา แม่เหล่านั้นที่ไม่เสียสติเหมือนคนอื่นๆก็ไม่มินมให้ลูกกิน เยเรมีย์ได้เห็นภาพอันน่ากลัว
ของเด็กเล็กๆที่อดอยากในช่วงวันท้ายๆของการล้อมกรุงเยรูซาเล็มโดยคนบาบิโลน

พลค 4:5-6 **คนทั้งปวงที่เคยรับประทานอาหารอย่างเลิศหรูกลับต้องโดดเดี่ยว**
อยู่ตามถนน คนทั้งหลายที่เติบโตมาด้วยเสื่อสีแดงสดกลับต้องกอดกองมูลสัตว์ คนเหล่านั้นที่
เคยชินกับอาหารเลิศรสบัดนี้ก็โดดเดี่ยว คนเหล่านั้นที่ถูกเลี้ยงดูมาในความมั่งคั่งสมัยอดีตนับก็
คู้ยกองขยะเพื่อหาอาหาร

6 **เพราะโทษความชั่วช้า**ของธิดาแห่งชนชาติข้าพเจ้านั้นก็ใหญ่โตกว่าโทษบาปของเมือง
โสโดมที่ต้องคว่ำทลายลงในพริบตาเดียว โดยไม่มีมือใครได้แตะต้องเลย การลงโทษความบาป
ของเยรูซาเล็มก็รุนแรงยิ่งกว่าที่โสโดมได้เผชิญ โสโดมถูกทำลายในวันเดียว เยรูซาเล็มทนความ
ทุกข์ทรมานอันยาวนานในการถูกปิดล้อมโดยคนบาบิโลนและไม่มีผู้ใดช่วยเหลือเธอ

พลค 4:7-8 **พวกนาซีร์ของเธอบริสุทธิ์กว่าหิมะและขาวกว่าน้ำมัน** ผิวพรรณ
ของเขาเปล่งปลั่งยิ่งกว่ามุกดา เขามีรูปร่างงามดั่งไฟพวยพุ่ง พวกนาซีร์ในสมัยของเยเรมีย์อาจเป็น
คนเหล่านั้นที่แยกตัวออกโดยคำปฎิญาณที่ให้ไว้ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ละเว้นเสียจากการดื่มเหล้า
องุ่นและสุรา ยึดถือการรับประทานอาหารแบบพอประมาณ และปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของ
โมเสสในเรื่องการแยกออก เยเรมีย์พรรณนาถึงการที่พวกเขาเคยเป็นคนหมดจด สะอาดและ
บริสุทธิ์

แต่บัดนี้ 8 บัดนี้ผิวพรรณของเขาก็ดำยิ่งกว่าถ่านหิน ใครๆตามถนนก็จำเขาไม่ได้ หน้
ของเขาเหี่ยวหุ่มกระดูกและซูบราวกับไม้เสียบ ขณะที่การล้อมของคนบาบิโลนเกิดขึ้นต่อไป
พวกนาซีร์เหล่านี้ก็กลายเป็นคนเนื้อตัวสกปรกและพอมแห่งเหลือแต่กระดูก – ความหวาดกลัว
ซึ่งพวกเขาเคยเป็น

พลค 4:9-10 คนที่ตายด้วยคมดาบยังดีกว่าคนที่ต้องอดอยากตาย เพราะคน
เหล่านี้ค่อยพอมค่อยตายไป ถูกแทงทะลุเพราะขาดผลจากท้องนา คนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าตายในการ
สู้รบครั้งสุดท้ายก็ดีกว่าคนเหล่านั้นที่อ่อนเปลี้ยไปเพราะความอดอยาก ฝ่ายหลังทุกข์ทรมานกับ
ความตายเป็นพันครั้ง เพราะว่าไม่มีอาหารจากท้องนาให้รับประทาน

10 มือของหญิงที่ใจอ่อนกลับเอาลูกของตัวต้มกิน ลูกที่ถูกต้มเป็นอาหารนั้นกินกันเมื่อ
ยามหายนะมาสู่ริดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า หญิงทั้งหลายที่ปกติแล้วมีความกรุณาได้
เสียมทรมานลงจนถึงขนาดที่พวกนางต้มลูกๆของตัวเองและกินพวกเขา ความสยดสยองของวัน
ทำยาของเยรูซาเล็มก็เป็นเช่นนั้น

พลค 4:11-12 พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลโทโสออกมาแล้ว พระองค์ทรงเทพระ
พิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ลงแล้ว และได้ทรงจุดไฟขึ้นในกรุงศิโยน ซึ่งเผาผลาญรากของ
เมืองนั้น เยเรมีย์ยอมรับอย่างเปิดเผยว่าการพิพากษาอันน่ากลัวที่เกิดแก่เยรูซาเล็มนั้นเป็นฝีมือของ
ผู้ใด มันคือความเกรี้ยวกราดแห่งพระพิโรธของพระเจ้าซึ่งได้นำไฟแห่งการทำลายเช่นนั้นมา มัน
ได้เผาผลาญกรุงนั้นจนถึงรากทั้งหลายของมัน

12 กษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก และบรรดาชาวพิภพพากันไม่เชื่อว่าคู่อริหรือศัตรูจะ
ได้เข้าไปในประตูกรุงเยรูซาเล็มได้ เยเรมีย์ออกความเห็นว่าเป็นบรรดากษัตริย์ของโลกไม่อยากจะ
เชื่อว่าศัตรูทั้งหลายของเยรูซาเล็มจะสามารถสร้างความเสียหายเช่นนั้นแก่พวกเขาได้ แต่บัดนี้คน
เหล่านี้เข้าใจพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อประชาชนของพระองค์เองแล้ว

พลค 4:13-14 เพราะความผิดบาปของพวกผู้พยากรณ์ของกรุงศิโยน และเพราะ
ความชั่วช้าของพวกปุโรหิตของกรุงนั้น ที่ได้กระทำโลหิตของคนชอบธรรมให้ไหลออกใน

ท่ามกลางกรุง เยเรมีย์กล่าวถึงความชั่วช้าของเหล่าผู้นำทางศาสนาแห่งเยรูซาเล็มที่ละทิ้งความจริง นอกเหนือจากหลักศาสนศาสตร์ที่ชั่วช้าของพวกเขาแล้ว พวกเขายังได้มาบรรดาคนชอบธรรมในท่ามกลางกรุงนั้นด้วย

14 เขาทั้งหลายเดินเปะปะและตาบอดไปตามถนน ทำตัวให้มลทินด้วยโลหิต จนคนจะจับต้องไม่ได้ที่เสื้อผ้าของเขา กระนั้นในวันท้ายๆของการถูกล้อมโดยคนบาบิโลน บรรดาผู้ที่ละทิ้งความจริงทางศาสนาเหล่านี้ก็เดินเปะปะไปมาเหมือนคนตาบอด โดยใช้ภาพเปรียบของเสื้อผ้าที่เประเลื้อยของฆาตกรคนหนึ่ง เยเรมีย์เปรียบบรรดาผู้นำทางศาสนาที่ละทิ้งความจริงเหล่านี้ว่าเป็นเหมือนคนมีเสื้อผ้าที่เประเปื้อน โลหิตจนถึงขนาดที่ว่าสามัญชนรังเกียจพวกเขา

พลค 4:15-16 คนทั้งหลายร้องบอกเขาว่า "ไปซิ มลทินจริง ไปเถอะ ไปอย่ามาถูกต้องนะ" เมื่อเขาเหล่านั้นหนีไป เป็นคนพเนจร พลเมืองของประชาชาติพูดกันว่า "เขาต้องไม่อยู่ที่นี้อีกต่อไป" เหล่าสามัญชนแห่งเยรูซาเล็มร้องบอกบรรดาผู้นำทางศาสนาที่ละทิ้งความจริงให้ไปให้พ้นและไปอยู่ท่ามกลางคนต่างชาติ แม้ตัวเองก็มีความผิดในความบาปมากมายเช่นกัน เหล่าสามัญชนแห่งเยรูซาเล็มก็เอือมระอากับความชั่วช้าของเหล่าผู้นำทางศาสนาของพวกเขา พวกเขาสังคนเหล่านั้นมิให้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มอีกต่อไป

16 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาทั้งปวงกระจัดกระจายไป พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยในเขาอีกเลย คนทั้งหลายจึงไม่นับถือพวกปุโรหิต ไม่ทำคุณต่อพวกผู้ใหญ่ ความกริ้วขององค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้ผู้นำทางศาสนาที่ชั่วช้าเหล่านี้กระจัดกระจายไปและพระองค์ไม่ทรงไว้หน้าพวกเขาเลย นอกจากนี้ เหล่าสามัญชนก็ไม่เคารพนับถือพวกผู้นำของตนอีกต่อไป ไม่ว่าจะป็นผู้นำทางศาสนาหรือไม่ก็ตาม เยรูซาเล็มแตกเป็นเสี่ยงๆจริงๆ เหล่าผู้นำด้านพลเมืองและศาสนาของกรุงนั้นล่มสลายลงในช่วงวันท้ายๆของการถูกล้อมโดยคนบาบิโลน

พลค 4:17-18 นัยน์ตาของพวกเรามองหาความช่วยเหลือ การช่วยเหลือนั้นไร้ประโยชน์ ส่วนการเฝ้ารอคอย พวกเราได้คอยประเทศที่ไม่อาจจะช่วยเราให้รอดได้ กล่าวแทนประชาชาตินั้นโดยรวม เยเรมีย์ร้องออกมาว่าแม้พวกเขายังเป็นประชาชาติหนึ่งอยู่ นัยน์ตาของ

พวกเขาก็คอยถือในการมองหาความช่วยเหลือจากประชาชาติอื่นที่จะช่วยพวกเขาได้ อียิปต์เป็นศัตรูของบาบิโลน แต่พวกเขาก็ไม่ได้มาช่วยเหลือเยรูซาเล็ม

18 มีคนสะกดรอยตามเรา จนพวกเราเดินทางตามถนนของพวกเราไม่ได้ เบื้องปลายของพวกเราใกล้เข้ามาแล้ว วันเดือนทั้งหลายของพวกเราก็จะจบอยู่ เพราะบั้นปลายของพวกเรามาถึง เมื่อนึกย้อนกลับไปยังวันต่างๆของการสู้รบนั้น เยรมีย์ก็หมายความว่าคนบาบิโลนไล่ล่าบรรดาผู้อยู่อาศัยในกรุงนั้นเพื่อที่ว่าพวกยิวจะได้ออกไปตามท้องถนนไม่ได้ ในวันต่างๆอันมีคมเหล่านั้น พวกเขารู้ว่าจุดจบของตนใกล้เข้ามาแล้ว ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า จุดจบของพวกเขาก็มาถึงจริงๆ บาบิโลนยึดครองเยรูซาเล็มได้ทั้งหมด ทุกอย่างจบสิ้นแล้ว

พลค 4:19-20 พวกที่ข่มเหงเราก็เร็วกว่านกอินทรีในท้องฟ้า เขาทั้งหลายวิ่งไล่กวาดพวกเรานกเขา เขาทั้งหลายข่มคอยจับเราในถิ่นทุรกันดาร ในการพรรณนาถึงการ โจมตีของบาบิโลนที่กระทำต่อเยรูซาเล็มและยูดาห์ เยรมีย์คร่ำครวญว่าศัตรูของพวกเขาก็วิ่งไวกว่าฝูงนกอินทรีแห่งท้องฟ้า กองทัพของบาบิโลนได้ไล่ตามกองทัพของยูดาห์บนเทือกเขาและในทะเลทรายแห่งยูเดีย

20 ลมปราณทางจมูกของพวกข้าพเจ้า คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ นั้น ก็ตกหลุมพรางของเขาทั้งหลายแล้ว คือพวกเรากล่าวถึงพระองค์ท่านว่า "เราจะดำรงชีวิตของเราท่ามกลางประชาชาติได้ ก็ด้วยอาศัยร่มเงาของพระองค์ท่าน" ในการใช้ภาพเปรียบเทียบของลมหายใจแห่งจมูกของพวกเรา (นั่นคือ ชีวิต) เพื่อหมายถึงกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งยูดาห์ (เศเดคียาห์) เยรมีย์ก็คร่ำครวญว่าเศเดคียาห์ถูกทำให้ติดกับ (นั่นคือ ถูกจับ) โดยกองทัพของบาบิโลนแล้ว แม้เขาเป็นกษัตริย์ที่ไม่ยำเกรงพระเจ้า พวกยิวแห่งยูดาห์ก็หวังว่าจะมีชีวิตอยู่ภายใต้ร่มเงาของเขาท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติที่อยู่ล้อมรอบ (อีกทรรศนะหนึ่งก็คือว่า พวกยิวอย่างน้อยก็หวังว่าจะมีชีวิตอยู่ภายใต้การนำของเขาในบาบิโลน)

พลค 4:21-22 โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดม ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอูส จงเปรมปรีดิ์และยินดีเถิด ถ้วยนั้นจะผ่านมาถึงเจ้าด้วย เจ้าจะต้องเมามาย และจะกระทำให้ตัวเองเปลือยเปล่าไป

เอโดมที่อยู่ทางทิศตะวันออกได้ชื่นชมยินดีเมื่อเยรูซาเล็มถูกปล้นโดยบาบิโลน ดู โอบาดีห์ 1:12
เยเรมีย์จึงยุพวกเขาอย่างเย้ยหยันให้เปรมปรีดิ์ต่อไป ที่น่าสนใจก็คือว่าแผ่นดินเอโดมถูก
หมายเหตุว่าเป็นส่วนหนึ่งของอูส (แผ่นดินของโยบ) แต่ผู้พยากรณ์ท่านนี้เตือนว่าวันนั้นกำลังจะ
มาในไม่ช้าเมื่อบาบิโลนจะ โฉบผ่านเข้าไปในเอโดมเหมือนที่มันได้โฉบผ่านเข้าไปในยูดาห์ ดู
เยเรมีย์ 49:7-22

22 โอ ธิดาแห่งกรุงศิโยนเอ๋ย การลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้าก็ครบแล้ว พระองค์จะ
ไม่ทรงพาเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอีกต่อไป โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดมเอ๋ย พระองค์จะทรงลงโทษ
เพราะความชั่วช้าของเจ้า พระองค์จะทรงเผยบาปของเจ้าให้ประจักษ์ การพิพากษาของพระเจ้าที่มี
ต่อศิโยน (นั่นคือ เยรูซาเล็ม) ครบถ้วนแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงส่งประชาชนของพระองค์ให้ตก
เป็นเชลยอีกเลย อย่างไรก็ตาม พระพิโรธของพระเจ้ากำลังจะไปถึงเอโดมบ้างแล้ว ความบาปทั้ง
หลายของพวกเขาจะถูกเผยให้ประจักษ์และถูกพิพากษา ดู เยเรมีย์ 49:10

*ภาพรวมของเพลงคร่ำครวญ 5: หนังสือเพลงคร่ำครวญปิดท้ายด้วยการที่เยเรมีย์พูดแทน
ประชาชนที่นั่น โดยขอร้องพระเจ้าให้ทรงหันกลับมาโปรดปรานพวกเขาอีกครั้ง ลักษณะเฉพาะ
ตัวที่เรียงตามตัวอักษรของหนังสือเล่มนี้ดำเนินต่อไปจนถึงตอนจบ*

พลค 5:1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกว่ามีอะไรตกถึงข้าพระองค์
ขอทรงพิจารณาและทอดพระเนตรความอดสูของข้าพระองค์ ในการปิดท้ายเพลงคร่ำครวญของ
เขา เยเรมีย์ร้องทูลต่อพระเจ้าให้ทรงระลึกถึงสิ่งทั้งปวงที่ได้บังเกิดแก่ประชาชนของพระองค์ เขา
ร้องทูลพระเจ้าให้ทรงพิจารณาสถานการณ์ที่น่าเศร้าของพวกเขา

พลค 5:2-6 ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงเริ่มต้นเพลงคร่ำครวญเกี่ยวกับสภาพอันน่า
สลดของชนชาติของเขา มรดกของพวกเขาข้าพระองค์ได้ไปตกอยู่กับพวกต่างประเทศ บ้านเรือน
ของพวกเขาข้าพระองค์เป็นของคนต่างด้าว ที่ดินต่างๆของบรรพบุรุษของพวกเขาซึ่งควรตกเป็น

มรดกของพวกเขาตามพระราชบัญญัติของโมเสสบัดนี้กลับตกเป็นของคนต่างชาติ – ยามที่พวกเขาต้องกลืนลงไป

3 พวกข้าพระองค์เป็นคนกำพร้าและคนกำพร้าพ่อ และเหล่ามารดาของข้าพระองค์เป็นดังหญิงม่าย ประชาชาตินั้นได้กลายเป็นประชาชาติแห่งพวกลูกกำพร้าและหญิงม่าย บรรดาคนหนุ่มของประชาชาตินั้นได้ถูกเข่นฆ่าไปแล้วในสงครามครั้งสุดท้ายนั้น

4 น้ำก็ต้องซื้อเขาค่อม ฟืนก็ต้องซื้อเขาใช้ ของอุปโภคบริโภคขั้นพื้นฐานต่างๆอย่างน้ำ และพื้นที่ใช้ก่อไฟหุงหาอาหารบัดนี้กลับถูกขายให้แก่พวกยิวโดยคนบาบิโลน นอกเหนือจากความบาดเจ็บต่างๆแห่งสงครามบัดนี้คือ การเย้ยหยันแห่งการบีบบังคับทางเศรษฐกิจหลังสงครามครั้งนี้

5 ผู้ข่มขู่ได้ขู่คอพวกข้าพระองค์ไว้ พวกข้าพระองค์ทำงานหนักและไม่มีเวลาพักผ่อน พวกยิวซึ่งเคยคอยแข็งต่อพระเจ้าของตนบัดนี้กลับตกเป็นทาสรับใช้ของบาบิโลน บางคนถูกบังคับให้ตกเป็นทาสโดยคนบาบิโลน

6 พวกข้าพระองค์พนมมือให้คนอียิปต์และคนอัสซีเรีย เพื่อจะได้อาหารรับประทานอิ่มหนึ่ง พวกยิวที่เยอหังซึ่งหนีพ้นแอกของบาบิโลนมาได้ก็ต้องจำใจเจรจาท่องกับคนอียิปต์ที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้หรือกับคนอัสซีเรียที่ถูกทำให้อ่อนแอไปแล้วทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อที่จะได้อาหาร นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงความขาดแคลนอย่างรุนแรงหลังสงครามกับบาบิโลนครั้งนี้

พลค 5:7 **บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้กระทำบาป และก็ตายหมดแล้ว**
พวกข้าพระองค์ต้องถูกโทษเพราะความชั่วช้าของเขา เยเรมีย์หยุดชั่วคราวเพื่อนึกย้อนถึงความบาปของบรรพบุรุษของพวกเขา เขายอมรับว่าพวกเขากำลังทนทุกข์กับผลที่ตามมาต่างๆของความชั่วช้าของพวกเขา

พลค 5:8-10

ทาสกลับปกครองพวกข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดช่วยข้าพระองค์ให้พ้น

มือของเขาได้ ระเบียบทางสังคมท่ามกลางพวกยิวได้ถูกพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือแล้ว เขาอาจกำลังหมายถึงเจ้าเหนือหัวของพวกเขา บัดนี้บรรดาข้ารับใช้ของเนบูคัดเนสซาร์ก็ปกครองเหนือพวกเขา ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยพวกเขาให้พ้นจากการตกเป็นเชลยของพวกเขาในบาบิโลนได้

9 ข้าพระองค์ทั้งหลายได้อาหารมาโดยเอาชีวิตเข้าเสี่ยงเพราะดาบแห่งอินทรวงันดาร พวกยิวจำนวนเล็กน้อยที่หลงเหลืออยู่ในเยรูซาเล็มได้อาหารมาโดยต้องเสี่ยงชีวิตของตน พวกผู้ร้ายและพวกโจรแอบซุ่มเพื่อปล้นคนเหล่านั้นที่ไปยังหรือมาจากอียิปต์เพื่อซื้ออาหาร

10 ผิวหนังของพวกข้าพระองค์ก็ร้อนปานเตาอบ เพราะความเดือดร้อนของทุพภิกขภัย ในผลพวงหลังสงครามครั้งนั้น การกันดารอาหารและความอดอยากคือศัตรูที่คร่าชีวิตพวกเขา สถานะดังกล่าวนำไปสู่โรคภัยต่างๆที่ทำให้ผิวหนังมีสีคล้ำ

พลค 5:11-14

เขาทั้งหลายชื่นใจพวกผู้หญิงในกรุงศิโยน และข่มใจสาว

พรหมจารีในหัวเมืองแห่งยูดาห์ คำที่แปลว่า ชื่นใจ (อานาห์) มีความหมายตรงตัวว่า 'ทำให้ต่ำลง' ความหมายโดยนัยนั้นปรากฏชัดเจน ผู้หญิงทุกวัยถูกข่มขืนระหว่างและหลังสงครามกับบาบิโลนครั้งนั้น

12 พวกเจ้านายต้องถูกผูกมือแขวน ไม่มีใครแสดงความนับถือต่อหน้าพวกผู้ใหญ่! ความโหดร้ายทารุณอื่นๆของสงครามครั้งนั้นถูกหมายเหตุไว้ พวกเจ้านายบางคนถูกผูกมือแขวน พวกคนชราถูกดูหมิ่น

13 พวกคนหนุ่มถูกบังคับให้ไม่แบ่ง และพวกเด็กต้องแบกพืนหนักล้มนกคลูกกลาน พวกคนหนุ่มที่ยังรอดชีวิตและแม้แต่เด็กๆชาวยิวก็ถูกบังคับให้ใช้แรงงานหนัก เด็กๆบางคนล้มลงภายใต้พืนกองใหญ่ที่พวกเขาถูกบังคับให้แบก

14 พวกผู้ใหญ่อยุ่ตัวไปจากประตูเมือง พวกคนหนุ่มได้หยุดดีดสีตีเป่าแล้ว บุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ต่างๆของตนในชีวิตตามปกติในเยรูซาเล็มก็หยุดเสียแล้ว พวกผู้ใหญ่นั่งที่ประตู

เมืองเพื่อทำกิจธุระของตนอีกต่อไป พวกนักดนตรีก็ไม่เล่นเพลงของตนอีกต่อไป ทุกอย่างจบสิ้นลงแล้ว

พลค 5:15-16 **ความปลาบปลื้มก็ประลาตไปจากใจของพวกข้าพระองค์สิ้น** การเต้นรำของพวกข้าพระองค์กลายเป็นการรำไห้ ความปลาบปลื้มได้อันตรธานไปจากเยรูซาเล็มแล้ว การเต้นรำแบบพื้นเมืองอันสนุกสนานของชาวยิว ซึ่งมักถูกแสดงในช่วงงานเทศกาลต่างๆ ได้ถูกแทนที่ด้วยเพลงงานศพเสียแล้ว

16 มงกุฎได้ร่วงหล่นจากศีรษะข้าพระองค์แล้ว วิบัติแก่พวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้าพระองค์กระทำบาปไว้ สง่าราศีทั้งสิ้นได้มลายหายไปจากเยรูซาเล็มและยูดาห์แล้ว ในนามของชนชาติของเขา เยเรมีย์สารภาพความบาปของพวกเขาคือต่อพระเจ้าและสารภาพว่าพวกเขาสมควรได้รับสิ่งที่พวกเขากำลังได้รับแล้ว

พลค 5:17-18 **เหตุนี้เองใจพวกข้าพระองค์จึงอ่อนกำลัง** เพราะการเหล่านี้เอง นัยน์ตาข้าพระองค์จึงมัวไป ขณะที่เยเรมีย์วิงวอนต่อพระเจ้าแทนประชาชาติของเขาที่ถูกทำลายแล้ว เขาก็ยอมรับอย่างเปิดเผยว่าใจของเขาอ่อนกำลังและนัยน์ตาของเขามัวไป เขาเป็นไข้ใจและท้อใจสุดๆ

18 เหตุด้วยภูเขาศิโยนซึ่งรกร้างไป พวกสุนัขจิ้งจอกจึงมาเดินเฟ้นพ่านอยู่บนนั้น ความทุกข์โศกของเขามีให้ต่อสภาพของเยรูซาเล็ม มันรกร้างจนถึงขนาดที่ว่าพวกสุนัขจิ้งจอกเดินเฟ้นพ่านไปมาในนครหลวงเมื่อครั้งอดีต ปกติแล้วพวกสุนัขจิ้งจอกอยู่ในถิ่นทุรกันดารและไม่ใช่ว่าในเมืองใหญ่ๆ และนั่นคือประเด็นของเขา เยรูซาเล็มได้กลายเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารแล้ว

พลค 5:19-20 **โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่เป็นนิรันดร์** พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ ขณะที่เขาใกล้จะถึงบทสรุปแห่งเพลงคร่ำครวญของเขา เยเรมีย์ก็เตือนให้พระเจ้าระลึกถึงการทรงสถาปนารัศมีของพระองค์ พระที่นั่งของพระเจ้าดำรงอยู่ตลอดไป

20 เป็นโฉนพระองค์ทรงลืมหักข้าพระองค์เสียเป็นนิตย์ เป็นโฉนได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียนานดังนี้ เยเรมีย์จึงอ้อนวอนพระเจ้ามิให้ลืมหักเขาเสียเป็นนิตย์ เขาอ้อนวอนพระเจ้ามิให้ทอดทิ้งพวกเขาเป็นเวลานาน

พลค 5:21-22 โฉ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด แล้วข้าพระองค์จะกลับสู่พระองค์ ขอทรงฟื้นเดือนปีของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน ขณะที่เขากล่าวปิดท้ายหนังสือเล่มนี้ เยเรมีย์ก็วิงวอนพระเจ้าให้ทรงทำให้พวกเขากลับจากการตกเป็นเชลยและทำให้พวกเขากลับสู่สภาพเดิมเหมือนในสมัยอดีตกาล

22 เว้นเสียแต่พระองค์ทรงสลัดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว และพระองค์ทรงกริ้วข้าพระองค์อย่างสิ้นพัน แม้เขาอ้อนวอนพระเจ้าให้ทรงทำให้พวกเขากลับสู่สภาพเดิมในฐานะประชาชาติหนึ่ง เยเรมีย์ก็ยอมรับว่าพระเจ้าทรงปฏิเสธอิสราเอลเพราะความกริ้วของพระองค์ที่มีต่อความบาปของพวกเขา ความเป็นจริงของเรื่องนี้ก็คือว่า สภาพต่างๆอันเลวร้ายซึ่งได้เกิดแก่ยูดาห์ก็เป็นเพราะความบาปของพวกเขา พระเจ้าทรงพิพากษาความบาป!